

demokrasi için
birlik

DİB - AK Aylık Yayın Organı

Yıl.1 Sayı.2

DM. 1,50

Bayraktar Buhons

ÖRGÜT HABERLERİ

BELÇİKA

Örgütü likide etmeye çalışan , ama DİB üyelerinin ezici ço-

Örgütü likide etmeye çalışan, ama DİB üyelerinin ezici çoğunluğunun bilinçli ve kararlı tutumu sonucu Paris'te ancak altı kişi ile sözde "Genel Kurulu ." yapan tasfiyeci gurup ile aynı doğrultuda bulunan DİB Belçika Komitesi Yönetim Kurulu DİB Merkez Yürütme Kurulu kararıyla görevden alındı. Genel Yönetim Kurulu üyesi bir arkadaş yeni komite yönetim kurulunun oluşturulması için görevlendirildi. Göreve atanan arkadaşımızın ve DİB Belçika üyelerinin aktif ve başarılı çalışmalarıyla kısa zamanda yeni DİB Belçika Komitesi Yönetim Kurulu oluşturuldu. Kendi arasındaki görev bölüşümünü tamamlayan Yönetim Kurulu Belçika çapındaki çalışmalarına bilinçli ve kararlı bir şekilde devam ediyor.

İSVEÇ

DİB Hareketinin İsveçte daha da geliştirilip, güçlendirilmesi ve giderek ortada da bir komitenin oluşturulması için DİB GYK tarafından İsveç temsilcisi atandı. Temsilci arkadaşın göreve başlamasıyla birlikte her gün gelişip güçlenen hareketimizin İsveçte de kök salacağı ve daha geniş bir kesimi kendi çatısı altında örgütleyeceğine olan inancımızı belirtir çalışmalarında başarılılar dileriz.

FEDERAL ALMANYA

DİB Federal Almanya örgütümüze 3 tane yeni bölge komitesi daha eklendi. Daha önce Münih bölgesine bağlı olarak çalışan Nürnberg ve Ulm alt komiteleri gelişmelerini belirli bir noktaya getirerek DİB-FAK kararıyla bölge komitesi konumuna geldiler. Komitelerimizin yaptıkları ilk çalışmalar bu gelişmelerinin giderek artan bir eğri biçiminin de devamlı gelişip güçleneceğinin güvencesini oluşturuyor. Federal Almanya'daki üçüncü komite Wuppertal'de kuruldu. Kısa bir süre önce başlayan ilişkiler giderek geliştirildi ve Wuppertal'de de geçtiğimiz günlerde bayan arkadaşların da aktif olarak görev aldıkları Wuppertal Bölge Komitesi Görevine başladı.

BERLİN

Demokratik Kitle örgütlerinin de aktif katılımıyla ve GWE'in de desteğiyle Berlin'de TÖB-DER'le Dayanışma Komitesi oluşturuldu. Başkanlığını DİB'li bir arkadaşımızın yaptığı Komitede ayrıca 6 Türkiyeli ve 2 GEW'li görev yapıyor. Berlin Komitemiz çok sayıda sempatan gencin de katılımıyla "İş göçü, nedenleri, sonuçları ve Federal Almanya'daki konuları" konulu bir seminer düzenlendi. Önümüzdeki dönem içerisinde değişik konuların verilmesi düşünülen seminer başarılı geçti.

FRANKFURT

Geçtiğimiz ay DİB Frankfurt Bölge Komitesi tarafından Almanlara "Türkiye'de dün ve bugün" isimli seminer verildi. Kalabalık bir alman topluluğunun izlediği seminerde Türkiye Gerçeği diyalog ve yayınlar ile daha da pekiştirilerek tüm çıplaklığı ile ortaya serildi. Bölge komitemiz bu tür başarılı ve verimli çalışmalarını bundan böyle de devam ettirmeyi planlıyor. DİB üyelerinin de üyesi ve yöneticisi buldukları Erlenbach Türkiyeli İşçiler Kültür ve Dayanışma Derneği düzenli olarak yaptıkları seminer çalışmalarına "Emperyalist Karşı Devrim" semineriyle bir yenisini daha ekledi. Geniş bir katılımın gözlemlendiği seminer başarılı bir şekilde sona erdirildi.

CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit'in tutuklanması ile de bir bildiri çıkartıp, en geniş bir şekilde dağıtımını yapan dernek çalışmalarını bölgede daha da geliştirerek sürdürüyor.

DÜSSELDORF

Örgütün, merkezlerini bulunduğu, Düsseldorf yüklediği ağır görevler yanında şehir komitesi olarak da başarılı çalışmalarını sürdürüyor. DİD ile ortak çalışmalarını devam eden komite, Initiative'inde belkemiği durumunda.

AVUSTRALYA

Avustralyadan DİB'e selam var. Olağanüstü DİB-AK Genel Kurulu öncesi var olan Örgütsel bunalım döneminde Avustralya örgütü ve oradaki arkadaşlar ile bağlar ve irtibatlar yok olmuştu.

DİB Genel Merkezinin girişimleri sonucu Avustralya ile ilişki yeniden sağlandı. Daha önce DİB Avustralya Komitesi başkanı olan arkadaşımız DİB Genel Merkezine ulaştırdığı mektupta tüm DİB üyelerini tasviyeci gruba karşı sürdürdükleri kararlı mücadelelerinden dolayı selâmlamakta ve kendisine verilecek görevleri üstlenmeye hazır olduğunu belirtmekte. Biz de DİB olarak Avustralya'daki tüm arkadaşları selâmlıyoruz.

DÜSSELDORF

Federal Almanya'nın, işçi kesiminin en yoğun bölgesi olan, Ruhr havzasının önemli şehirlerinden olan Duisburg 'un DİB komitesi FİDEF üyesi dernek ve Kürt Halk Evleri ile birlikte Şanlı 'Ekim Devrimi'ni kutladı. Dolu bir salon misafirin katıldığı toplantıyı VVN ve diğer dost kuruluşlar da destekledi. Kendi üyeleri ve sempatanlarına yönelik yapılan Lenin - Rosa toplantısı başarılı oldu. Komite bundan böyle bu tür toplantıları ve sinema gösterileri düzenlemeye devam edecek. Son ay içinde komitenin üye sayısı % 50 arttı.

EY ARKADAŞ

Ve sen arkadaş
Büyük şehirlerin milyonlarının arasında.
Eski bir tanıdık koku gibi
duyunca kederini insansızlığın.
Düşünmek kavgaya biter,
Yaşam sankiyalnızca içinde olduğun durumdur
Hayır arkadaş ;
Duyularu seni yanıltmasın
Unutturmasın sana yalnız olmadığını

Şilide, Vietnamda, El Salvador'da
Kitlelerin kalbinin seninle çarptığını
Düşünki ; bu gitmekte olanın,
Son caresiz ve kalles çarpınışlarının
Bir yanıltmasıdır.
Düşünki insan olmanın bilincine,
İyinin, doğrunun, haklı olanın,
Ve en onurlu görevin sevincine
Varasın.
Emin ol arkadaş
Kavgan sana doğru yolu gösterecektir.
Sarı ona arkadaş ;
Bir daha hiç yitirmemesini.

HÜR TEŞEBBÜS TABLOSU

Büyük satışlı gazeteler
Büyük büyük yazdılar :
" Özel teşebbüs kalkınmanın motorudur ! "
Arkadaşları sordular işçi B'ye :
Doğrumu bu ? Hem doğruysa
Biz neciyiz bu işte ?
Cevap verdi B :
Biz benziniyiz o motorun
Biz yanarız o gider.

Peterr Maiwald

(Geschichten vom Arbeiter B' den ceviri)

demokrasi için
birlik

DEMOKRASİ İÇİN BİRLİK ERSCHEINT MONATLICH. JAHRESABONNEMENT 25.- DM
ANSCHRIFT VON REDAKTION — KRIPP STRAßE 54 / D - 4000 DÜSSELDORF
TEL. (0211) 210 88 39 - HERAUSGEBER : DEMOKRASİ İÇİN BİRLİK — AVRUPA
KOMİTESİ — KRIPP STRAßE 54 D - 4000 DÜSSELDORF 1 TEL : (0211) 210 88 39
DRUG : PLAMBECK & Co. NEUSS — V. i. S. d. P. EROL POYRAZ — DUSSELDORF

CUNTA "KEMALİST" VEYA "ATATÜRKÇÜ" MÜDÜR ?

Cunta içinde "ılımlı kesim" den söz edile dururken, bu kez sürekli bir yayının elimize geçen Kasım sayısındaki bir yazıda bu "ılımlı kesimi", hatta cuntanın bütünü bile, "Kemalizm" veya "Atatürkçülük" ile (her iki terim de kullanılıyor) niteleme eğilimi görülüyor. Daha uygun bir sözcük bulamadığımız için "eğilimi" dedik, çünkü yazı epey bir tutarsızlık ve çelişki içeriyor.

Yazının üçüncü paragrafı şöyle başlıyor: "Evren ve ortakları Kemalîst midir? Evet!" Şaşırdınız mı?

İtiraf edelim biz, bir saniyenin bilmem kaçta kaç kadar bir an için şöyle bir irkilip durakladık, cuntanın "kemalist" liğinin bu denli açık, kesin, mutlak biçimde vurgulanması karşısında. Hiç bir kayıtlama, derecelendirme gereği duyulmadan . . . vurgulamanın gücünü, keskinliğini belirtmek için, soruyu tek sözcük ile, önüne ünlem işareti konmuş bir "Evet!" ile yanıtlıyor. Ardından gelen tümceleri okuyunca da, bu ilk tepki artan bir şaşkınlığa dönüştü. (Yazının yazarı bu yazdıklarının kimi kimseleri şaşırtacağını ön görüyor ve bu olası şaşırmanın nedenlerini de kendince açıklıyor. Ama bizim şaşkınlığımız onun açıkladığı nedenlerden kaynaklanmıyor. Nereden kaynaklandığı bu yazımızdan anlaşılacaktır sanırız.)

Cunta'nın, pardon, "Evren ve ortaklarının", "Kemalist" liği önü ünlem işaretli bir "Evet!" ile vurguladıktan hemen sonra şu tümceyi okuyoruz: "Onların tırnaklarının dibinde Kemalîzim kırıntıları duruyor." Şimdi... Evren ve ortaklarının Kemalîzm'i, onların tırnaklarının dibinde duran kırıntılardan ibaretse, bu saptama, söz konusu cunta ortaklarının Kemalîzm'ini vurgulayarak doğrulayan, ünlem işaretli "Evet!" yanıtının kesinliğini, gücünü zayıflatmıyor mu? Zayıflatma bir yana, hemen hemen yok etmiyor mu? Tırnaklarının dibinde duran kırıntılar... Hiç değilse beyinlerinin dibinde kalan kırıntılar denilseydi, hadi neyse. Ama dahası da var, paragraf sürüyor: "Kemalizmden anti-emperyalist görüşleri çıkarıp attın mı, geriye tam da cuntanın savunduğu gerici bir dünya görüşü kalır." Buna ne buyrulur?

Önce küçük bir noktaya işaret edelim: "Evren ve ortakları" deyimi ile cuntanın bütünü mü, yoksa o "ılımlı kesim" mi dile getirilmek istendiği noktada bir kuşumuz vardı, yazarın bu son tümcesi bunu giderdi. Söz konusu olan cuntadır.

Şimdi konuya dönelim. Demek yazar, anti-emperyalist'liği Kemalîzm'in temel niteliği, özü sayıyor - elbette katılırız bu görüşe. Cuntanın görüşünden de Kemalîzm'in bu temel ögesinin çıkarılıp atılmış olduğunu ve geriye kalanın tam da cuntanın savunduğu "gerici bir dünya görüşü" nden başka bir şey olmadığını da kabul ediyor. Bütün bunlar iyi, güzel de, üç tümce önce, paragrafın başında, cuntanın Kemalîzm'i konusunda o kesin, o mutlak yargı ne oluyor bu durumda? Ne dersiniz, yüz seksen derece bir dönüşle karşı karşıya değil miyiz?

Ama beş tümcelik küçük paragrafın serüveni bununla da bitmiyor. Son tümce de şu: "Buna artık Kemalîzm deyip dememek bizim değil, Kemalîstlerin sorunudur".

İşte bu, hiç mi hiç olmadı. Bir kez, beş tümcenin birincisinde, Kemalîzmden anti-emperyalist özü çıkartıp geriye kalan "gerici dünya görüşü" nü benimseyen cuntaya yazarın kendisi kesinlikle ve vurgulayarak "Kemalist" demiştir, deyip dememeyi Kemalîstlere bırakmadan. İkincisi, gruplara, kişilere, olaylara şu veya bu sıfat gelişi güzel, kendi keyfince verilmez. Gerçekten o sığata uygun nitelikler gösteriyorlarsa verilir, göstermiyorlarsa verilmez. Cunta veya içindeki o "ılımlı kesim" gerçekten Kemalîst nitelikler gösteriyorsa, ona Kemalîst denebilir, yoksa denemez. Bunu saptamak da "Kemalistlerin" değil, bizim sorunumuz, yazar da içinde olmak üzere hepimizin. Cuntaya karşı konumda ve onunla savaşım durumunda olan bizlerin. Ve bu, öyle "tırnak diplerinde kalan Kemalîzm kırıntıları" türünden benzetmelerle değil, ciddiyetle ele alınıp inceleyerek, değerlendirecek çözülebilecek bir sorundur. Sorun önemlidir de. Cunta halka karşı, demokrasiye karşı, ulusal bağımsızlığa karşı çevirdiği ve daha da çevireceği işleri yaldızlı bir anbalaja bürüyüp göz boyacılığı yapabilmek için kendi kafasına göre bir "Atatürkçülük" türküsü tutturmuş gidiyor. İç ve dış politikada, ekonomi, eğitim, kültür . . . tüm alanlarda ne yapılıyorsa ve ne yapılırsa tezgâhlanyorsa hep "Atatürkçülük" adına! (Tarihsel değerlere sahip çıkıp kendisini onlarla özdeşleştirmeye çalışmak faşizmin bilinen taktiklerindedir.) Buna karşı ideolojik savaşım gerek. Ama bunu yürütürken, karşı uca savrulup bir tür Atatürkçülük şaşkınlığına da düşmemeye dikkat gerek.

Konumuz olan yazıya dönersek, beşinci paragraftan sonra yazar Kemalîzmin zamanla, sınıf ayrışım ve çelişkilerine göre sergilediği çeşitlenmeler üzerinde kısaca durduktan sonra sekizinci paragrafta tekrar cunta ve Kemalîzm ilişkisini ele alıyor ve yazarın bu konudaki görüşünün, "savının" tam ne olduğu büsbütün içinden çıkılmaz biçimde karşıyor. Sekizinci paragraf da şu tümce ile başlıyor: "Alın Evreni: Onun 'Atatürkçülüğü' işbirlikçi tekeli burjuvazinin çıkarlarıyla Atatürkçülüğü uzlaştırma çiz-

CUNTA "KEMALİST" VEYA "ATATÜRKÇÜ" MÜDÜR ?

gisidir." Ne oldu? Sorun cuntadan, veya onun içindeki "ılımlı kesim" den Evren'e, kişisel düzeye mi indirildi şimdi de, diye düşünüyorsunuz bir an. Ama ardından gelen satırlar cuntanın bütününden söz edildiği konusunda kuşku bırakmıyor: "Bu (yani uzlaşma çizgisi) yalnız bir demagoji de değildir. İçinde Kemalizmin etkinliğini sürdürdüğü' orduya dayanma zorunluğunun nesnel sonucudur. Atatürkçülük bayrağıyla orduya egemen olanlar, ordu sıralarından gelen Atatürkçü tepkilerin etkisini de duymamazlıktan gelemeler. Bu durum cuntanın bir zayıflığıdır, çelişkili bir yol izlemesinin bir nedenidir."

Bu satırlarda artık cuntanın ne bütününde, ne de bir kesimiyle Kemalist veya Atatürkçü olduğu söz konusu değildir. Ne bütününde, ne de bir kesimiyle Atatürkçü olmayan cunta, " içinde Kemalizmin etkinliğini sürdürdüğü orduya dayanmak zorunda olduğun" dan, bu zorunluğun "nesnel sonucu" olarak, "işbirlikçi tekeli burjuvazinin çıkarlarıyla Atatürkçülüğü uzlaştırma" ya çalışıyor. Ayrışım ve çelişki bütününde cunta ile "Kemalizmin etkinliğini sürdürdüğü ordu" arasındadır. Ordu ile bu ters düşme cuntanın "bir zayıflığıdır, çelişkili bir yol izlemesinin bir nedenidir."

Açıktır ki bu saptama ve değerlendirme, baştan beri yapıla gelen, cuntanın içinde ayrışım ve çelişki olduğu için izleyeceği yolun kesin belirlenmiş olmadığı, ve/veya çelişkili bir yol izlediği, bu nedenle de cuntaya karşı "esnek bir politika" yürütülmesi gerektiği "sav" ından tümüyle farklıdır ve pratik açısından tümüyle farklı sonuçlara götürecektir. Bu saptama ve değerlendirme ile cuntayı bütünüyle karşıya almama, ona karşı dikkatli davranma, yani "esnek politika" taktiği, geçerliliğini, onu savunanlar açısından da, kesin yitirmektedir. (Biz böyle bir taktiği zaten hiç bir zaman geçerli saymadık).

Nitekim, yazının sonundan bir önceki paragrafında söylenenler bu belirttiğimiz noktayı pekiştiriyor. Gerçi bu paragrafta da cunta içinde görece daha "ılımlı" ve daha "gerici" kesimlerden söz ediliyor, ama büsbütün başka bir açıdan. Şöyle deniliyor: " Biz cuntanın 'Atatürkçülüğüne' karşı savaşıyoruz. Bugün geçici de olsa, cunta çevresinde kümelenen, cuntanın görece ılımlı kesimlerini bir ölçüde destekleyen Kemalist çevreleri uyarıyor"uz. " Bu güçler, cuntanın tümüne değil, daha gerici kanadına karşı mı çıktı, biz bunun sınırlılığını belirtmekle yetinmiyoruz, onların bu karşıtlığını daha da teşvik ediyoruz."

Görüyorsunuz ya, artık söz konusu olan, cuntanın içinde "ılımlı kesim" ayrımı yapmadan cuntanın bütününe karşı çıkanların "uyarılması" değil. Tersine cuntanın "görece ılımlı kesimlerini" destekleyen Kemalistler uyarılıyor, cuntanın bütününe değil de yalnızca "gerici kesim" ine karşı çıkmanın "sınırlılığı" kendilerine anlatılıyor. Ve Kemalistlerin cuntayı desteklemelerine karşı getirilen bu "öğretici eleştiri" şu tümceyle noktalanıyor: "Pratik, sınıf savaşının şaşmaz mantığı, bu güçlerin önüne ya cuntayla birlikte halka karşı, ya halkla birlikte cuntaya karşı ikilemini her olayda getiriyor. "Bu yargıya gönülden katılıyoruz, yalnız küçük bir değişiklikle: "Ya cunta ile birlikte halka karşı, ya halkla birlikte cuntaya karşı" ikilemi, yalnızca, cuntanın bütününe karşı çıkmakta ikircikli, "sınırlı" bir tutum içinde olan Kemalistler için değil, cuntaya ilişkin kimi değerlendirmelerinden ötürü benzeri ikircikli bir tutumu sürdürmüş diğer güçler için de varolagelmıştır.

Okurun her halde gözünden kaçmamıştır, ele aldığımız yazının yalnızca cunta - Kemalizm ilişkisine değinen noktaları üzerinde durduk. Bu, yazıda ileri sürülen diğer görüşlere tümüyle katıldığımız anlamına gelmez.

TİP, TKP, VE TSİP'İN ORTAK ÇAĞRISI:

TİP, TKP ve TSİP birlikte yaptıkları toplantı sonucu aşağıdaki ortak bildirin kamuya duyurulmasına karar vermişlerdir.

Bugün dünya barışı, her zamankinden çok ciddi tehlikelerle karşı karşıyadır. Bunun sorumlusu emperyalizm, başta Amerikan emperyalizmidir. Uluslararası ilişkilerde yumuşama değil, güç politikasından hareket eden Reagan, ABD yönetiminin başına geçtiğinden beri silâhlanmayı, özellikle nükleer silâhlanmayı dünya tarihinde benzeri görülmemiş ve çığırına varan boyutlarda hızlandırmaktadır. " Sınırlı nükleer savaş " ın olanaklı olduğu yolundaki Amerikan görüşü nükleer bir dünya savaşını gerçek bir tehlike haline getirmektedir. Tüm barışsever Avrupa halklarının tepkisiyle karşılaşılan, Batı Avrupa'ya yeni nükleer füze yerleştirme plân ve kararı tehlikenin boyutlarını ortaya koymaktadır.

Bu nükleer silâhlanma yarışına, savaş kışkırtıcılığına ve hazırlığına karşı tüm barışsever, ilerici, demokrat güçlerin kararlı, örgütlü mücadelesinin geliştirilmesi, ertelenemez ivedi görevdir. Günümüzün en yakıcı sorunu nükleer bir savaşı önlemek ve dünya barışını korumaktır. Emperyalizmin bu saldırgan politikasını boşa çıkarmak olanaklıdır. Sovyetler Birliği'nin, sosyalist topluluğun tutarlı barış politikası, tüm dünyada barış güçlerinin büyük desteğidir ve barışı korumanın büyük güvencesidir.

ABD'nin uzun bir süredir Polonya'yla ilgili olarak bir fırtına koparmaya çalışması onun saldırgan politikasını gizlemek ve yükselen barış hareketini geriletme içindir. Alınan tedbirler sonucu Polonya'da durumun giderek normalleşmesi, emperyalizmin desteğinde iktidarı ele geçirmek isteyen sosyalizm düşmanlarının yenilgiye uğratılması ülkemizde ve dünya da tüm halk güçleri tarafından memnunkle karşılanmıştır. Bu gelişmeler, Polonya'yı sosyalist topluluktan koparma plânlarını boşa çıkarttığı gibi Avrupa'da barışın korunmasına da hizmet etmiştir. Bu durum karşısında Reagan yönetiminin daha fazla hırçınlaşması, Polonya'daki karşı devrimci hareketin arkasında ABD'nin bulunduğu açık bir göstergesidir.

Reagan yönetimi Orta Doğu'da da aynı savaş kışkırtıcılığını yürütüyor. Orta Doğu'daki yayılmacı amaçları çerçevesinde " ç evik kuvvet " leri için ülkemiz topraklarından yararlanmak, topraklarımızdaki üslerini genişletmek isteyen Pentagon, Batı Avrupa'dan sonra Türkiye'ye de yeni atom füzeleri yerleştirmek için gizli plânlar içindedir. Türkiye'yi olası bir nükleer savaşa doğrudan karıştırmayı amaçlayan, ülkemizin varlığını büyük bir tehlikeye atan bu plânları uygulamaya koymak için Reagan yönetimi Türkiye'deki generaller cuntasıyla anlaşmalar yapmaktadır. ABD, saldırgan emelleri için Türkiye üstündeki baskılarını daha da artırıyor. Öte yandan, demokrasi, barış yanlı güçlere karşı baskıların da giderek daha yoğunlaşması Amerikan emperyalizminin Türkiye'deki cuntaya bu yönde verdiği destekle sıkı sıkıya bağlıdır. Cuntanın tüm cinayetlerinden, kanlı baskı ve teröründen Reagan yönetimi de açıkça sorumludur. Arkasında ABD yönetimi olmasaydı, cunta, insan haklarının vahşice çiğnenmesini bu boyutlara vurduramazdı. Vaşington'un bölgemizdeki saldırgan emellerine Türkiye'yi alet etme çabalarına, barışı kundaklayan her girişimine, ülkemizi nükleer bir savaşın ateş hattı içine sürükleyecek plânlarına karşı güçleri birleştirmek güncel zorunluluktur.

Ülke içinde ve dışında giderek tecrit olan cunta, ABD emperyalizmiyle ilişkilerini daha da sıkılaştırmaktadır. Ardarda çıkardığı antidemokratik yasalarla geleceğin baskı rejimini kurulaştırmaya çabalarken, " demokrasiye dönüş " aldatmacasıyla işçi sınıfına, demokrasi güçlerine karşı artan baskıları, emekçi kitlelerin ağırlaşan durumunu örtbas etmek istemektedir. 52 DİSK yöneticisinin sıkı yönetim mahkemesinde " savaş hali " hükümlerine göre idam istemi ile yargılanması bu baskıların açık örneğidir. Yalnız ve yalnız sendikal eylemlerin

suç konusu yapıldığı bu dava ile işçi sınıfının sendikal hak ve özgürlükleri gelecekte de yok edilmek isteniyor. 52 sendika liderinin kişiliğinde, tüm emekçilerin en doğal hakları, yaşam koşullarını iyileştirme yolunda mücadele verme hakları ortadan kaldırılmak isteniyor. Böyle bir davanın, hangi eğilimde olursa olsun tüm dünya sendikalarının ve yurt ve dünyada özgürlük ve demokrasi yanlı güçlerin kesin tepkisine karşın böylesine pervasızca açılıp yürütülmesi, ABD emperyalizminin cuntaya açık desteği olmadan düşünülemez. Bu durumda, Polonya Halk Cumhuriyeti'nde karşı devrimci güçleri destekleyerek Sovyetler Birliği ve sosyalizm düşmanı bir kampanya başlatan Reagan'ın Polonya'nın iç işlerine karışmaya bahane olarak " insan haklarının savunucusu ", " sendikaların dostu " pozuna girmesi iki yüzlülüktür. NATO üyesi Türkiye'de insan haklarının barbarca ayaklar altına alınması, yığınsal işkence uygulanması, onbinlerce insanın politik nedenlerle zindanlarda tutulması, terörizmle hiç bir ilişkisi olmayan parti, sendika ve dernek üyelerinin düşünce ve örgütlenmelerinden dolayı yargılanmaları, Kürt halkına ve demokratlarına yapılan yoğun baskılar, sendika yöneticilerinin idamının istenmesi karşısında sessiz kalan, hatta tersine bu uygulamaları açıkça savunan Reagan yönetiminin şimdi Polonya için döktüğü timsah göz yaşları kimseyi kandıramaz.

Uluslararası olaylarla ülkemizdeki gelişmelerin birbirleriyle bu kadar sıkı ilişkide olduğu bir dönemde yaşıyoruz. Bugün dünyada barışı savunmak, emperyalizme, ABD yönetiminin barış düşmanı tüm girişimlerine karşı çıkmak, ülkemizde cuntaya, cuntanın halk düşmanı tüm girişimlerine karşı çıkmakla sıkı sıkıya bağlanmaktadır. Dünya barışı ve ülkemizin geleceği açısından ciddi tehlikeler taşıyan bu kritik dönemde barış, ekmek, iş, toprak, özgürlük, demokrasi ve bağımsızlık için tüm halk güçlerini emperyalizme ve cuntaya karşı mücadeleyi yükseltmeye ve birleşmeye çağırıyoruz.

CUNTA İÇİNDE 'ÇELİŞKİ' SORUNU VE 'ILIMLI KESİM'

Cunta'nın faşist olup olmadığı tartışması yanı sıra, ama onunla bağlantılı olarak, bir de cuntanın veya onun içinde varsayılan "ılımlı kesim" in "Kemalist" veya "Atatürkçü" olup olmadığı dolaylı biçimde tartışma alanına giriyor

Cunta'nın faşist olmadığını savunanlar bu görüşlerinin doğruluğunun kanıtlarından biri ve başta geleni olarak cunta içinde bir bölünme ve çelişki olduğunu ileri sürüyorlar. Bu bölünmede olumlu görülen taraf, "Atatürkçü" olma niteliğini de içerirmişçesine, "ılımlı kesim" olarak adlandırılıyor, diğer taraf da - Cunta'nın bütünü "gerici" olarak nitelendiğine göre - açıkça söylemese bile, MHP yanlısı sayılıyor olsa gerek. Cunta içinde varsayılan bu ayrışmaya dayanarak da Cuntanın, önce, izlediği politik çizginin henüz belli olmadığı, faşistleşebileceği, sonraları da "çelişkili bir yol" izlediği iddia edildi.

Cuntanın "ılımlı kesim" inin ılımlılığının hangi noktalarda somutlandığı ve izlenen politikada yansıdığı açık seçik belirlenmiş değil. "Kesimler" arası sübjektif çelişkinin izlenen politikadaki nesnel, somut belirtileri ne? Hangi alanda hangi hangi politika ne gibi çelişkiler gösterdi veya gösteriyor ve bu çelişkiler Cunta içinde hangi "kesim" den kaynaklanıyor? Bu ve benzeri sorular cevaplanmadıkça, cunta içinde bölünme ve çelişki olduğu ve bunun sonucu cuntanın çelişkili politika izlediği iddiası, somut gerçeklik üzerinde temellendirilmemiş, havada kalan iddialar olmaktan öteye gitmez: "Çelişki" gibi kelimeler somut bir zaman bölümünde somut bir duruma ilişkin olarak kullanıldıklarında, içerikleri somutlandırılmak zorundadır, yoksa içi boş "dilsel kalıplar" olarak kalırlar.

Bu çelişki konusunda önemli bir noktaya daha işaret etmek gerek. İzlenen politikada çelişkiler, zigzaglar saptanıp kesin kanıtlanırsa dahi - ki bu yapılmış değildir - bu kanıtlamadan, cunta içinde "ılımlı" olan, olmayan kesimler var olduğunu ve onlar arasındaki çelişkilerin izlenen politikada çelişkilere neden olduğu sonucu zorunlu olarak çıkmaz. Cunta içinde kesimlere ayrışım ve çelişki olmasa da, izlenen politikada çelişkiler nesnel toplumsal çelişkilerden, bu çelişkilerin kapitalizm çerçevesinde çözümsüzlüğünden, hatta, kapitalist yöntemlerle sistemin işlerliğini sağlayacak ölçüde dahi dengelenememesinden doğabilir. Ve Türkiye'deki durum budur. İzlenen politikadaki çelişkileri - varsa eğer - değerlendiren bunların nereden kaynaklandığı konusunda çok dikkatli davranmak gerekir. Nesnel çelişkilerinin varlığından, cunta içinde bir bölünme ve çelişki olduğu sonucuna sıçranamaz. İkisi arasında zorunlu bir bağ yoktur.

Kaldı ki, cuntanın izlediği politikanın çelişkili olduğu da pek söylenemez. Ama cuntanın - cunta içinde "ılımlı" veya "Atatürkçü" kesiminin değil, bütününde cuntanın - izlediği iç ve dış politikada belli noktalarda nesnel koşul ve durumlar nedeniyle sıkıştığı noktalar olduğu söylenebilir, sıkıştığı doğrudur.

Örneğin, "Özal politikası", "24 Ocak kararları", ara sıra da "Friedman politikası" denilen ekonomik politikayı alalım. Bu politikaya basında açıkça dile getirilen bir karşı çıkış var. Ve bu karşı çıkış kimi bürokratlardan, iktisatçılardan, gazete yazarlarından gelmekle kalmıyor, sanayicilerden, hem de tekelci büyük sanayicilerden de geliyor. Türkiye sanayiinde tekelleşme genelinde iç pazara dönük olarak oluşmuştur. Sıkı para, tüketimi azaltma politikasıyla iç pazar daralmış, üretilen mallar satılamayıp stoklar yığılmıştır. Stokların muhafazası masraflarını karşılayabilmek için yüzde 60-80 faizle borç alınıyor, vadesi gelen borçları ödeyebilmek için yeniden borçlanıyor... Bu denli yüksek faizlerin yarattığı diğer sakıncalar da cabası... Ayrıca, cunta ve hükümeti işsizliğin artmasından, "dar gelirli" dedikleri, geniş halk kitlelerinin "sıkıntıya düşmesi"nden endişe duymuyorlar da değil, sosyal patlamalara yol açar mı diye...

Ama cunta ve hükümeti iş çevrelerinden gelen baskının etkisi ve uygulanan ekonomik politikanın doğurduğu toplumsal sorunlar nedeniyle bu politikada bir değişiklik yapıyor mu, veya yapmaya hazırlanıyor mu, veya bir tereddüt gösteriyor mu? Hayır! Cunta'nın ülke ekonomisini eline teslim ettiği Özal, son demeçlerinden birinde, "yüksek faizden şikâyet edenler ihracata yönelsinler!" dedi çıktı. Cunta başkanı Evren ile hükümet başkanı Ulusu ara sıra devletin ekonomiyi düzenlemesi ve "dar gelirli"lerin sıkıntılı durumunun "düzeltmesi" gereğini yansıtan sözler geveleseler de, aynı solukta "serbest piyasa ekonomisi" politikasının kesinlikle sürdürüleceğini vurgulamaktan geri kalmıyorlar. İç ve dış ekonomik ilişkilerde "serbest piyasa ekonomisi" kuralları ve "dışa açılma" gereği cunta ve hükümeti için "tekin" olmuyun, dokunulmaz konulardır.

Peki, "tekel yanlısı" olmaktan da öte, tekelci büyük sermayenin hizmetinde olan, sınıfsal taban olarak ona dayanan cunta "tekelci sanayi sermayesinin şimdiye kadar güçlü bilinen kesiminden dahi hiç yükselen itiraz ve şikâyetleri niçin hiç tınmıyor? Çünkü IMF'nin (Uluslararası Para Fonu) dayatıp kabul ettirdiği, cuntanın da canla başla uygulamaya giriştiği ekonomik politika Türkiye ekonomisinin "yapısının değişmesini" öngörüyor. IMF ve arkasındaki güçler için bu, olmazsa olmaz bir şart. Bundan ötürü bugün Türkiye'de ekonominin "yeni yapılaşması"ndan, bunun gereğinden ve yararından söz ediliyor boyuna, hatta "şikâyetleri" olan büyük sermaye çevrelerinde bile. Tekelleşme olmasına olacak ama, IMF'nin temsilciliğini ettiği, kapitalist dünyaya egemen uluslararası tekellerin istek ve gereklerine uygun olarak... Onların Türkiye için uygun gördükleri alan ve ölçülerde ve tabii, "serbest piyasa ekonomisi" ve "dünyaya açılma" yoluyla Türkiye'yi dünya kapitalizmine sıkı sıkı bağlayarak ve de kapıları bu tekellere ardına kadar açarak...

Ne bugünkü faşist askeri cunta, ne de kendi yerine getirmeye hazırladığı "parlamentar demokrasi" donanımı ile maskelenmiş "gizli faşist" rejim IMF'nin dayattığı ekonomik politikadan kopamaz. Çetin pazarlıklarla, IMF reçetelerinin kimisinin uygulanmasında yerel koşulların gerektirdiği uyarlamalar, zamanlamada ayarlamalar yapılabilir; şimdi de yapılmaya çalışılıyor, örneğin KİT'ler konusunda. Ama esas politika değişikliği yapamazlar. Çünkü Amerika ve Avrupa'nın ekonomik ve askeri yardımlarının ilk temel şartı IMF'nin Türkiye'ye "yardım" konusunda yeşil ışık yakmasıdır. Bu ışık yakılmayınca ne ödeme günü gelmiş yığınla borç ertelenir, ne yeni krediler açılır, ne "hibe" yardımları yapılır, ne de cuntanın çok duyarlı olduğu ve "dış ve iç düşman"dan korunmak için zorunlu gördüğü "Türk ordusunun modernleşmesi ve güçlenmesi" konusunda yardımcı olunur!

IMF'nin politikasından kopamamanın bütün bu nedenlerinin altında asıl temel neden: Batı'dan (yani kapitalist dünyadan) kopma, "tek başına" kalma korkusu. Türkiye'nin büyük sermaye sınıfı dıştan payandalanmadan, kendi gücüyle ayakta duramayacağını biliyor.

İçinde "ılımlı" olan, olmayan ayrımı, çelişkisi olsun olmasın cunta nesnel olarak bir tek politik çizgi üzerinde birleşir. IMF'nin dayattığı ekonomik politika dönüşü olmayan bir yol. Cunta için de, emperyalizme bağımlı Türkiye kapitalizmi ve onun egemen sınıfı tekelci sermaye için de. Bunu bildiği içindir ki, tekelci sanayi sermayesi de bir yandan alçak perdeden eleştirilerde, daha yüksek perdeden taleplerde bulunurken, öte yandan 24 Ocak kararlarının "isabetini" kabul edip ona övgüler bile düzüyor.

TİP, TKP, ve TSİP 'in ORTAK ÇAĞRISI

Türkiye İşçi Partisi, Türkiye Komünist Partisi, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi arasında en üst düzeyde bir görüşme yapıldı. Üç parti ülkedeki gelişmeleri, uluslararası durumu görüştüler. Partileri ile ilgili karşılıklı bilgi değiş tokuşunda bulundular. İşçi sınıfının politik birliğine ve geniş bir cepheye ilişkin sorunları incelediler. Somut hedefler için eylem birliği imkânlarını araştırdılar.

Her üç parti, aralarındaki ilişkilerin bundan böyle düzenli yürütülmesini, cuntaya, emperyalizme, tekellere karşı, sürdürdükleri siyasi kampanyalarını bir program çerçevesinde ve olabildiğince koordine edilmesini veya birleştirilmesini, mücadelenin daha yaygınlaştırılıp, güçlendirilmesi amacıyla en geniş bir cephenin temellerinin bir an önce atılmasını öngören çalışmaların yürürlüğe konulmasını, bu amaçla cephenin ilkelerinin, alanlarının ve hedeflerinin belirlenmesini, tüm yurtsever, demokrat güçlerin bu cepheye kazanılması için olanca çabanın harcanmasını karar altına aldılar. Partiler ortak çalışmalarını eşitlik temelinde yürüteceklerdir.

Üç parti delegasyonları görüşmelerde tüm sorunları açık yüreklilikle dile getirdiler. Taraflar, politik birlik sorununda görüş ayrılıklarının varlığını saptadılar. Her parti bugüne kadar savunduğu tüm ilkesel konuları savunmakta devam etmektedir.

Her üç parti ideolojik, politik bir dizi konuda ortak sempozyumlar düzenlemeye karar vermişlerdir. Her üç partinin ortak kanısı, aralarındaki görüş ayrılıklarının kardeşçe çalışmalar çerçevesinde, işçi ve emekçi kitlelerin mücadeleleri içinde, eylem birliği sürecinde giderileceği yönündedir.

Üç parti, toplantı sonucunda, "TİP, TKP, TSİP'in Ortak Çağırısı" başlıklı belgeyi onayladılar. 4.2.1982

İ. Bilen
(imza)

B. Boran
(imza)

A. Kaçmaz
(imza)

ÜÇ PARTİNİN ATTIĞI ADIM

Gazetemizin sütunlarında yayınladığımız iki belge Türkiye İşçi Partisi, Türkiye Komünist Partisi ve Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin en üst düzeydeki temsilcilerinin biraraya gelerek cuntaya, emperyalizme, tekellere karşı sürdürdükleri mücadelelerin birleştirilmesi veya koordinasyonu, demokrasi güçlerinin mümkün olan en geniş bir cephede mücadele birliğinin sağlanması ve Türkiye işçi sınıfı hareketinin politik birliği sorunlarını ele alıp tartıştığını göstermektedir. Toplantı bu kadarıyla bile hiç kuşkusuz kendi başına çok önemli bir adımdır. Bir başlangıç noktasıdır. Bir başlangıcı işaretleyen ilk adım atılmadan hiç bir sorunun çözüm yoluna girilemeyeceği ise aşîkârdır. Yayımlanan ortak bildirin önemi de, kanımızca, içinde yazılanlardan çok bu noktada toplanmaktadır.

Bunu saptadıktan sonra üzerinde durulması gereken nokta, atılmış olan adımın niteliği, sorunların çözümüne götüreceği yolu açan bir adım olup olmadığı sorusudur. Bu sorunun cevabını "açıklama" belgesinde aradığımızda pek olumlu bir yargıya varamıyoruz. Bizce bu açıklamada en önemli iki cümle şunlardır: "Taraflar, politik birlik sorununda görüş ayrılıklarının varlığını saptadılar. Her parti bugüne kadar savunduğu tüm ilkesel konuları savunmakta devam etmektedir."

Bu iki cümle birarada ele alındığında, politik birliğin gereği her üç partice teorik olarak kabul edilmiş olsa bileki bu düzeyde kabul edilmemiş olması mümkün değildir, çünkü her üçü de işçi sınıfının partileridir - bu sorunun güncelliğinin ve gereklerinin bugünden yerine getirilmesine başlanması zorunluluğu kabul edilmediği açıkça ortaya çıkmaktadır. Politik birlik konusunda "görüş ayrılıkları"nın varlığını belirten cümleden sonra, her partinin "bugüne kadar savunduğu tüm ilkesel konuları" nı korumakta olduğunun vurgulanması, politik birlik konusundaki "görüş ayrılıklarının" yöntem ve biçim sorularına değil, öze, "ilkesel konum" a ilişkin olduğunu açığa vurmaktadır.

Politik birlik, bugünden göz önünde tutulması gereken bir perspektif, güncelliği olan gerçek bir hedef olarak kabul edilmedi-

ği zaman, partilerin yürüttükleri "kampanyaların olabildiğince koordine edilmesi veya birleştirilmesi" ne ve "en geniş bir cephenin temellerinin bir an önce atılması" na ilişkin kararların geçerliliği ve güvenilirliği üzerinde de ister istemez soru işaretleri belirmektedir. Çünkü, eylem birliğinin, örgütlü birleşik cephenin gerçekleştirilebilmesi ve kısır tartışma ve sürtüşmelerden kurtularak sonuç alıcı biçimde yürütülebilmesi açısından politik birlik sorunu belirleyici bir önem taşımaktadır. Hele işçi sınıfının politik hareketinin bölünmüşlüğü sorununun, Türkiye'ye ilişkin olarak, başka ülkelerde görülmeyen, kendine özgü bir nitelik ve öneme sahip olduğu koşullarda büsbütün öyledir.

Ummak isteriz ki, sözünü ettiğimiz o iki önemli cümleden sonra gelen, ama ayrı bir paragrafı başlatan, "Her üç parti ideolojik, politik, bir dizi konuda ortak sempozyumlar düzenlemeye karar vermişlerdir" cümlesinde belirtilen ideolojik ve politik çalışmalar partiler arasındaki politik birliğe ilişkin "görüş ayrılıklarını" gidermeye yönelik olarak düşünülmüş ve karara bağlanmış olsun.

Önem verdiğimiz diğer bir nokta da, "partiler ortak çalışmalarını eşitlik temelinde yürüteceklerdir" kararının pratikte harfi harfine uygulanmasıdır.

CUNTA İÇİNDE 'ÇELİŞKİ' SORUNU VE 'İLİMLİ KESİM'

Ve de "yeniden yapılaşmaya" ayak uydurmaya çalışıyor, uyduramayanlar okkanın altına gitmek üzere.

Benzeri bir sıkışma daha az bir ölçüde dış politikada da vardır. Ama bu, cuntanın dış ilişkiler ve savunma politikasını Türkiye - ABD ekseninde temellendirme ve yürütmedeki kararlılığını hiç değiştirmiyor. Arada tartışmalar, pazarlıklar olabilir, vardır. Kapitalist devletlerarası ilişkiler "pazarlık" üzerine oturur, taraflardan her biri olabildiğince az verip, olabildiğince çok almaya uğraşarak... Ne var ki, pazarlığa oturan taraflar, ABD gibi dünya kapitalizminin başı, askeri ve ekonomik gücü elinde toplayan saldırgan bir devlet ile Türkiye gibi emperyalizme bağımlı, geri, emperyalist ülkelere girtlağına kadar borca batmış, Evrein 'indeymiyle "kapı kapı kredi dilenen" bir devlet olursa pazarlığın hangi taraftan yana sonuç vereceği ne denli ağır sonuçlar verebileceği açıktır. Bu nesnel duruma bir de cuntanın ve dayandığı sınıfsal güçleri emperyalist ülkeler, özellikle de Amerika safında yer alma seçeneği, kararlılığı ekleniyor.

Dış politikada da cunta dönüşü olmayan bir yoldadır. Zaten ekonomik politika ile dış ilişkiler ve savunma politikaları birbirleriyle bağlantılı olarak birlikte yürütülüyor. Cuntanın Türkiye için öngördüğü ve halen adım adım uygulamaya geçirdiği, "sağlam raylar üzerüne" oturtulmuş "Atatürkçü Demokrasi" politikası da bu bütünün ayrılmaz bir parçasıdır ve bu da Cunta ve dayandığı dış ve iç güçler açısından dönülmez yoldur.

İzlenen bu politiklardan Cunta bütününde sorumludur. Onun içinde varsayılan "ılımlı" veya "Atatürkçü" kesim - eğer varsa bile - hiç bir biçim ve ölçüde bu sorumluluktan aklanamaz, çünkü görüş ve tutum ayrılıkları - varsa bile - bireylerin kafalarında mahpus kaldıkça, veya kendi aralarındaki konuşmaların sınırını aşmadıkça, pratiğe, "devlet icraatı" na yansımadıkça, bu görüş ve tutum ayrılıkları ha varolmuş, ha yok, ne çıkar?

Çeşitli alanlara ilişkin politikaları cunta kendi bütünlüğünü koruyarak biçimlendiriyor, onaylıyor, yürütüyor, kimsenin gözünün yaşına bakmadan. Bugün yapılacak iş, cunta içinde "ılımlı kesim" ve "çelişki" yi gözeterek "esnek politika" adına cuntaya karşı mücadeleyi ağırdan almak değil, Cuntaya karşı kesin, açık, tutarlı bir mücadele çizgisini tutturaktır. Bu politik çizgi ve mücadelenin pratikte yürütülmesi elbette somut durum, koşul ve gelişmelerin teori ışığında somut değerlendirmesine oturtulacaktır. Cunta

BİR ORTAK EYLEMİN, ÖNCESİ VE SONRASI

DİSK ve TKP davalarının başlaması ile ilgili olarak DİB-FAK, FİDEF ve Kürt Halkevleri' geçen yılın sonlarında ortak bir "Açıklama" yaptılar. Küçük de olsa ortak bir çalışma, ortak bir eylemdi bu. Ve bu niteliğiyle olumlu bir değerlendirmeyi ek olarak hak etmekte, bu ortak eylemi gerçekleştiren örgütlerin hanesine olumlu bir adım, bir kazanım olarak geçmekte. Ama bu küçücük eylemin bile öncesi, sonrası ve daha sonrası var. Burada kısaca, bu önce ve sonralara değineceğiz, bu değinmelerin ve yansıtılmaların da bundan sonrası için gerekli bir uyarı ve yaptırım gücü olduğunu düşünerek ve herkesin kendi payına gerekli dersleri çıkarmasını bekleyerek.

Konuyu DİB-FAK tarafından Örgüt'üne iletilen Genelge ve eklerinin yardımıyla aktaralım:

Demokrasi İçin Birlik hareketine yön veren ana ilkelere ve kongre kararlarımız ilerici güçler arasında sıkı bir eylem birliğinin oluşturulmasını öngörmektedir. Yurdumuzda işçi sınıfı ve bütün ilerici güçlerin başına faşist askeri diktatörlüğün belâ keşildiği bu günkü dönemde ilerici güçlerin eylem birliği çok daha ivedi ve ertelenemez bir biçimde önümüzde bir görev olarak durmaktadır.

Bu anlayıştan hareket eden DİB F.Almanya Komitesi 12 Eylül 1981 arifesinde Almanya çapında ilerici güçler arasında ilkeli ve kalıcı bir eylem birliğinin oluşturulmasına çaba sarfetmiş ve katkıda bulunmuştur. F. Almanya Komitesinin şimdiye kadarki bütün çabası ilerici güçler arasındaki birliğin güçlenmesi, güvenin sağlanması yönünde olmuştur. Güven sarsıcı bütün eğilimlere karşı çıkmış, 12 Eylül Dortmund mitingi sırasında olan olumsuzlukları kınamış bunlara karşı aktif tavır almış, ama eylem birliğinin bu olumsuzluklar bahane edilerek dağıtılmaması tam tersine yapılan hatalardan ders alınarak güçlenmesi yolunda çaba sarfetmiştir.

Örgütümüz bu gün de aynı politikanın ısrarlı takipçisidir.

DİSK ve TKP davalarının başlaması üzerine eylem birliği plâtfomu toplanmış, bu davalara tepki gösterilmesi ve basına ortak bir açıklama yapılmasına karar verilmiştir.

Ancak basın açıklaması metnine eylem birliği platformunda yer alan diğer iki örgütün çeşitli gerekçelerle katılmaması üzerine açıklama'nın üçlü olarak yapılması zorunluluğu doğdu. Mutabakata varılan ortak açıklama metninin çoğaltılması ve Almancaya tercüme edilerek Basın'a ulaştırılması görevini de FİDEF üstlendi.

Ancak açıklama olarak hazırlanan metinler ile toplantıda kararlaştırılan metin arasında farklılıklar görülmesi üzerine, konu DİB-FAK tarafından bir mektupla FİDEF'e intikal ettirildi. Bu mektupla şöyle deniyordu:

Gerçek'in, Kürt Halkevleri'nin ve initiative'in katıldığı bir toplantı yapılmış, toplantıda F. Bakanlar Kurulu Tavsiye kararlarına ve DİSK ile TKP davalarına karşı yapılabilecek çalışmalar görüşülmüştür. Toplantı sonrası, DİSK ve TKP davaları ile ilgili olarak sizin önerdiğiniz basın açıklaması metninin bazı değişikliklerle birlikte Gerçek ve KKDK imza atmadığı takdirde DİB-FAK, FİDEF, KÜRT HALKEVLERİ imzalarıyla basına açıklamasına karar vermiştir.

Oysa açıklama olarak ekte örneklerini sunduğumuz metinlerde üç örgütün onaylamasıyla kararlaştırılan esas metin dışına çıkılmış, bu metnin özüne ilişkin değişiklikler yapılmıştır. Şöyle ki ;
A / Bizce, bugünkü zaman kesidinde Türkiye'deki politik güçlerin nitelenmesi açısından hiçbir geçerliliği olmayan sosyalist, komünist ayrımına yer verilmiştir.

Eylem birliğimizin 12 Eylül öncesi yaptığı ilk açıklamada da tartışılarak ortak noktaya varılan bu konu yapılan son basın açıklaması sırasında da tartışılmış ve bizim için ilkesel olan böyle bir yaklaşım örgüt temsilcimiz tarafından reddedilmesine ve bu ayırım basın açıklamasına alınmaması konusunda fikir birliğine varılmasına rağmen basın açıklamasına aynen konmuştur.

B / Almanca tercümesinde ise metin daha büyük değişikliklere uğratılmış, bazı paragraflar bütünüyle atılmış, sanki basın açıklaması yeni baştan kaleme alınmıştır.

Bu durum örgütlerimiz tarafından Demokratik Eylem Birliği Plâtfomu Protokolü'ndeki "Çeviri ve basımı üstlenen gruplar metne sadık kalırlar" hükmüne bütünüyle ters düşmektedir.

Demokratik Eylem Birliği Plâtfomu Protokolü'nün bu derce kaba ihlâlini örgütümüzün anlaması zordur.

Biz, örgüt olarak, bu bildiriye imzamızın bulunmadığını açıklamak durumundayız. Bu konuda gerekli açıklamayı yapacağınız ümidiyle çalışmalarınızda başarılar dileriz.

FİDEF'in cevabı ise şu oldu :

Değerli Arkadaşlar,

5 Ocak Salı günü yaptığımız görüşmeden ve aynı gün verdiğiniz mektuptan sonra konuyu inceledik.

Yapılan araştırma sonucu, Almanca açıklamada herhangi bir değişiklik yapılmadığını, ancak son dört paragrafın teknik bir aksama sonucu yerleştirilmeden basıldığı anlaşılmıştır. Açıklamanın tamamı basına ve örgütlere, bir özür yazımızla birlikte gönderiyoruz.

Görüşmemizde de belirttiğimiz gibi, yanlışlık bilerek yapılan bir iş değil, açıklamayı son günde basına yetiştirebilmenin getirdiği bir telâşe sonucudur. Türkçe ve Almanca metindeki "sosyalistler" sözcüğüne gelince, o da bu telâşe arasında gözden kaçmıştır. Ancak istemeyerek neden olduğumuz bu eksikliklerden dolayı sizlerden özür diler ve çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Dostca selâmlarımızla

Ve mektupta belirtilen yeni açıklama da basına iletildi.

Bunun üzerine FİDEF'e yeni bir mektup yazan DİB-FAK, meselenin kendi açılarından kapanmış olduğunu şöyle açıkladı:

5 Ocak 1982 günü FİDEF Genel Merkezinde yaptığımız görüşmede elden ulaştırdığımız yazıya ilişkin açıklamanız kurulumuzca değerlendirildi.

Yazınızda, "Almanca açıklamada herhangi bir değişiklik yapılmadığını, ancak son bölümde dört paragrafın teknik aksaklık sonucu yerleştirilmeden basıldığı" nı belirtmektesiniz.

Metin dikkatlice incelendiğinde son dört paragrafında dışında bazı eklemeler ve çıkarmaların bildirinin politik özünü değiştirmediği dikkate alınarak mesele bizim açımızdan kapanmıştır.

Daktilo ve tercüme işinde daha titiz olunması böyle aksamalara bir daha fırsat vermeyecektir.

Çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Dostca selâmlar.

Böylece eylemin öncesi ile birlikte sonrası da bitti ve mesele tamamen kapandı...

... mı dersiniz?

Fakat hayır. Atılım dergisinin 1 Ocak 1982 tarihli sayısında bu eyleme ilişkin küçük bir haber ve Açıklama'dan bir cümlelik bir alıntı yer alıyor. Ancak dikkati çeken, bu tek cümlemin tirnak içinde bir alıntı olarak gösterilmesine karşılık, yeni baştan redakte edilerek ve yanlış yayınlandığı için özür dilenerek düzeltilen ilk metne dahi uygun olmayan ve aslında, itiraz konusu görüşü daha da kuvvetlendiren bir biçime sokularak yayınlanmış olmasıdır.

Bundan sonra ne olur, özür dilenerek asıl metin yeniden yayınlanır mı, yoksa konuyla ilgili olarak tamamen bir sessizliğe mi bürünülür, bilemeyiz. Ancak bildiğimiz, herhangi bir olayın arkasında herhangi küçük, dar, grupçu bir hesap yatıyorsa eğer, bunun eninde sonunda, ama mutlaka geri teptiğidir. Ve de, üye ve sempatizan çevresinden uzak halkalara kadar böyle bir durumun yalnızca öğrenilip değerlendirilmesinin dahi, gereğinde ne büyük bir yaptırım gücü oluşturduğunun ergeç herkesçe kavranacağıdır. Eminizki bu bildiri imzası bulunan diğer örgütler de bizimle aynı tepkiyi duyacaklardır.

DİSK İDDİANAMESİNİN ANATOMİSİ :

ÖNCE İPİ KENDİ BOYUNLAR

DİSK davası açıldı, 52 yöneticinin başını isteyen iddianame açıklandı. "Savaş Hali" hükümlerinin uygulandığı dava sürerken, iddianame de gazetelerde pehlivan hikâyeleri gibi tefrika ediliyor.

Biz sabredip 800 küsur sayfalık iddianameyi başından sonuna dek okuduk. Aslında çok büyük bir bölümü 15 yıl boyunca DİSK yönetim organlarının kongre, toplantı, üye sendikaların koordinasyonu gibi çalışmalarını dolayısıyla zamanında günlük basında hemen noktası virgülüne varıncaya kadar aynen okuduğumuz resmi devlet radyo ve televizyonunda özetlerini dinleyip işlediğimiz konuşma, makale, bildiri vb.lerinin yerli yersiz tekrarından ibaret.

Bunun dışında bizzat kaleme alınmış olan küçük bir bölümde de sanayileşmeye gerek kalmadan nasıl kalkınabileceğine ilişkin, IMF ve Friedman'a taş çıkartan reçeteler biçiminde olsun (Norveç'in hizmetler sektörü ile deniz ticaret filosu imiş - Danimarka ve Hollanda'nın ise tarımda yaptıkları büyük hamleler ile kalkındıkları söyleniyor) veya Lenin'in Çarlık Rusyasında komünizm kelimesi yasak olduğu için kitaplarında kendileri hakkında 'devrimci sosyal demokrasi' deyimini kullandığı biçiminde olsun nice inciler de yer almakta. Gene bu cümleden olarak ekleyelim iddianame 146. maddeyi incelerken "bunlar tehlike suçudur" diyerek devam ediyor '... hatta denilebilir ki, Sıkıyönetim ilânından sonra bu yana geçen süre içinde tehlike, artık bir tehdit olmaktan çıkmış, müşahhas bir olgu haline dönüşmüştür...' Yani, Sıkıyönetim idaresinde bu tehlike, iddiaya göre daha gelişip serpilmiş, müşahhas bir olgu haline dönüşmüş, öyleyse bu mantığa göre sıkıyönetim savcının tehlikeli saydıklarına yaramış. Aslında ne söylediği, söylemek istediği, söyleyip söylemediği bir yana, iddianame farkına varmadan bir gerçeği vurgulamış oluyor böylece. Gerçekten Anayasa'ya, tüm 'tüm vatandaşların uyanık bekçiliğine emanet edilmiş' olan Anayasaya karşı tehlike, bütün yurttan sıkıyönetim ilânı ile ve 'sokağa çıkma yasağı ile birlikte gelen cunta'yla gerçekten müşahhas bir olgu haline dönüştü ve Anayasa paspas edildi, hem de defalarca.

Şimdilik buraya bir nokta koyuyor '... işte bugün Sıkıyönetim Askeri Savcılığımızla açıldığını işaret etmek durumunda olduğumuz dava...' cinsinden anlamsız kelime salatalarıyla sözlerine ağırlık kazandırmaya çalışan iddianamenin daha baştan açıkça söylediğine bakalım: İddianameye Göre, gerç. şimdilik 52 kişi hakkında dava açılmıştır ama bu iş 52 kişi ile bitecek değildir. Bu kez, daha fazla uzatmadan dava açmak istediği için herkesi tam inceleyememiş sayın savcı Takkeci; o yüzden DİSK eğitim uzmanları filân şimdilik bu iddianamenin dışında kalmış. Ayrıca bu iddianame yalnızca Konfederasyon yöneticilerini kapsıyormuş. Bağlı sendikalar, iddianamenin deyimleriyle onlarla '... ortak amaç içinde faaliyet göstermiş kişi, grup, dernek ve teşekküller...' Onlar da ihmal edilmemiş, ama her şeyin sırası var; onlara sıra daha sonra gelecekmiş. İddianameye kalırsa bu Konfederasyonun ve bağlı sendikaların tüzüklerini onaylayanlar da, çalışmaları sırasına vaktiyle haklarında kovuşturma yürütmeyenler de hep suçlu; - 1971 12 Mart döneminin ünlü Sıkıyönetim savcısı olarak kendisi de giriyor doğal olarak bu kapsama, ama farkında değil - suçlu sayısını pek fazla yükseltmeye yufka gönlü elvermediğinden dolayı, onlara şöyle bir dokunup geçiyor.

Gelelim DİSK Yöneticilerinin 146. madde ile suçlandırılabilmesi için iddianamede yürütülmeye çalışılan, her türlü örgütün üstündeki Şaheser mantığa:

Bilindiği gibi, 146. madde Anayasanın kısmen veya tamamen tebdil, tagyir ve ilgasına, meclisleri çalışmaktan alıkoymaya kalkışılmasını cezalandırmaktadır. Bu durumda herhalde siz, yasal olarak kurulan, kurulduğu günden 12 Eylül darbesine kadar da yasal olarak çalışmalarını sürdüren bir kuruluşun ve yöneticilerinin bugün ki gibi bir iddia ile suçlanabilmesi için böyle bir niyetleri varsa, bunu aleni yapmaya olanak olmadığı cihetle, yasal faaliyetlerinin dışında gizlice yürüttükleri bazı çalışmalar olmalı, iddianamede de bunların esaslı kanıtları yer almalı diye düşünüyorsunuzdur. Ve de yanılıyorsunuzdur. Bir kanıtın olmayışı bir yana, iddianame böyle bir kanıt arama endişesini de duymamış. Kanıt diye ortaya konan her şey biraz önce değinilen resmi konuşma, demeç, bildiri vs. İddianameye kalırsa adamlar 15 yıl boyunca herkesin gözü önünde açık açık Anayasayı tebdile, tagyire teşebbüs etmişler de kimsenin ruhu duymamış; Ta ki 12 Eylül gelip Takkeci, DİSK davasının soruşturmasına başlayana ve kendisinden idam talebinde bulunması beklenene kadar.

Çünkü iddianamenin mantığına göre suç daha tüzükle başlıyor. Başka kanıtı ne gerek var. Ama işte diğerleri ile de takviye ediyor iddiasını. Yoksa yalnızca tüzük bile yeterli. Çünkü iddianameye göre sınıf ve kitle sendikacılığı, sınıf uzlaşmacılığına karşı çıkma ve sosyalizm eşittir bilimsel sosyalizm o da eşittir komünizm ve eşittir proleterya diktatörlüğü. Proleterya diktatörlüğü ise zorla olur; çünkü Anayasa normal yollardan değiştirilemez. Öyleyse gelsin 146, gelsin idam talebi.

İddianameye göre mesele bu kadar basit. Bu sepetin içine girmeyecek sosyalist, sol değil, nisbeten ileri düşünceli kimse kalmayacak nerdeyse. CHP'lilere ne kadar kızdığı belli zaten. DİSK kongrelerine katılan, mektup gönderen milletvekili ve senatörlere ateş püskürüyor iddianame. Romantik "Köy - Kent Projesi" ni de komünist kolektivistizmin bir kilometre taşı olarak nitelendirmiş bir punduna getirip.

İddianame, iddiasını desteklemek için hukukculara da başvurmuş. Fakat ne olur ne olmaz, yanılmamak için olmalı, MHP başkanına yazdığı bağlılık mektubu ile tanınan, A. Pulat Gözübüyük'ü seçmiş. Ondan yaptığı alıntıyı biz de alalım; Ne diyor bakalım bu konuda sayın Gözübüyük:

"... söz konusu madde ile korunmak istenen devletin ülke unsurunun dışında kalan unsurları ve bilhassa yargı, idare ve yasama organlarıdır. Nitekim buna genel olarak 'Anayasa Nizamı' adı verilmektedir. Suçun tekevvünü için fiilleri müelliflerce kısaca Anayasa Nizamı adı verilen devletin temel nizamlarına müteveccih olması, meri Anayasa ile kurulmuş bulunan bu nizamın bir kısmının veya tamamının hedef olması gerekir. Anayasa cemiyetin zaman süreci içinde değişen ihtiyaçlarına uygun olarak şüphesiz ki değiştirilebilir. Bu değişikliğin nasıl yapılacağı gene bizzat Anayasa tarafından gösterilmiştir. Böylece kanun yolundan olmayan gayri meşru ve hukuka aykırı bir şekilde Anayasanın ve Anayasa nizamının değiştirilmesi ceza tehdidi altına alınarak düzenlenmek istenmiştir. TCK'nun 146. maddesine

gayri meşru olarak sanının tamamına muştur. Örneğin Meclislerden biri hükümleri baki k de Başbakanın yasanın tümünü o sında suçun tekevdır. Bu yönü ile dan tehlike suçuyıp maddi bir fiile

Ama o ne; y ile karşılaşmışças 12 Eylül'de bu olgular 'burdenbi Meclislerden biri dan kaldırılmadı yetkileri 5 kişini kanun veya karar Anayasanın heme "tebdil, tagyir v tüm anlattıkları, nin parmaklara u cılarına uymakta

Evet, 12 Eylül'de leri hiç eksiksiz ye edilmektedir.

146'dan dolayı rın boyunlarına g güç bendedir, ber o zaman da, teb kardığımız Anaya sıyla kimseye d olmadan. Danir edince öyle apışt Buyrun baylar

Görev Bizi Bekliyor

Cunta, her geçen gün, görmek istemeyenlerin bile gözüne sokarcasına, faşist yüzünü daha açık göstererek, niteliği üzerindeki tartışmaları fiilen anlamsızlaştırarak, ülkemizin gününü ve geleceğini karartma görevine uygun adım devam ediyor.

Akıl karıştırmakta epey işlerine yaramış olan MHP davası, şimdi yargıçlar kurulu için özel yasa çıkartılarak, arkasında azmettiren kodamanlara onların maşaları, cinayet aletleri görevini görmüş olan ülkücü'lerin davaları birbirinden ayırılarak, arka arkaya tahliyeler de yapılarak iyice yumuşatıldı artık. Ama öte yandan, 52 DİSK yöneticisi için yeni yılın arifesinde idam talebiyle dava açıldı. İddianın gülünçlüğü üzerinde bu yazıda ayrıca duracak değiliz. Ancak, sınıf ve kitle sendikacılığı ilkelerine bağlı olarak bu ilkelerin gereklerini yerine getirmeye çalışmak, eğer idam talebiyle yargılanıyorsa, o zaman bunun ayrı bir anlamı var demektir. Sadece bu olgu dahi, gene aynı sıralarda cuntanın açıkladığı "demokrasiye geçiş" takvaminde adı geçen "demokrasi'nin ne menem bir demokrasi olacağına açık işaretidir. Ya ardı ardına cunta eliyle bir çırpıda çıkarıliveren kanunlar, Danışma Meclisi'ni açarken faşist cunta başının verdiği direktifler.

Halk kitleleri hak etmedikleri, kabul edemeyecekleri bir karanlığa yıllar boyu mahkum edilmek istenmektedir. İşçi sınıfımız ve emekçi yığınların, ilerici, demok-

rat, yurtseverlerin ekonomik, sosyal, politik örgütlenmelerine kesinlikle set çekecek, seslerini boğacak, onları sermaye sınıfının ve onun da başına dış ve iç tekellerin azgın sömürü ve taleplerine başı bağlı boyun eğdirecek ve hiç bir haklı çıkarının bulunmadığı bir savaşın kızgın solğunu her an ensesinde hissettirip ilk fırsatta ateş hattına bürüleceği bir "demokrasi" olacaktır bu, eğer beceribilirlerse. Becerebilmeleri de kendi becerikliliklerinden değil, karşılarındaki büyük potansiyel gücün dağınlığından, birleşik olarak önlerine dikilememesinden olacaktır.

Olaylar geldi dayandı. Sorumluyuz. Sorumluluğumuz ağır. Hâlâ küçük, dar grupçu hesaplar peşinde koşarak siyaset yaptığımız sanan varsa eğer, aldanmaktadır; büyük yanılğı içindedir, yalnız ve yalnızca karşı kampın işine yarıyacak büyük yanılğı içinde.

Gün yanılğılardan kurtulup çıplak gerçeği görebilme günüdür. Gün, küçük hesapların, dar grupçu çıkarların ötesinde güçleri birleştirebilme günüdür.

Gün, her alanda, cuntaya karşı mücadele içinde yer alabilecek tüm güçlerin örgütlü olarak birleştirilmesinden işçi sınıfının politik hareketinin birliğinin sağlanmasına kadar her alanda ve düzeyde "birlik" in sağlanması, bu yolda adım adım mesafe kazanılması günüdür.

Görev bizi bekliyor. bai

MEĞER TÜRKİYE "SAVAŞ HALİ"NDEYİMİŞ !

Evet, savaş halindeymiş de kimsenin haberi yokmuş. DİSK davasının ilk celsesinden öğrendik. Savcının talebi üzerine mahkemenin "savaş hali" kanununu uygulamaya karar vermesiyle. Ama çok garip bir "savaş hali" bu. Yalnız DİSK davası söz konusu olduğu zaman var, başka zamanlarda yok. Başka zamanlarda "barış hali" var. Nereden çıkardın bu saçmalığı da dersiniz, yine o mahkeme kararından diyeceğim. Çünkü sayın mahkeme heyeti "Türkiye savaş halinde olup 'Savaş Hali' Kanununu fiilen uygulamaya girdiğinden dava bu kanuna göre görülecektir" diye karar almıyor. "Bu davaya Savaş Hali Kanunu uygulanabilir ve uygulanacaktır," kararını alıyor.

Üstelik, başka hiç bir davada böyle bir karar alınmış değil. Ne türlü çeşitli terörist eylemlerele sonuçlanan örgütlerin davasında, hatta ne de, Elazığ, Kahramanmaraş, Çorum genel kıyımlarının ve daha küçük çaptakilerin kahramanı, saymakla bitmez cinayet ve silahlı saldırının sorumlusu MHP davasında. Onlar için barış hali var.

Maksat açık : hem zaten kısıtlanmış olan savunma hakkı iyice kısıtlanacak (çünkü savunmalar suçlamaların dayanaksızlığını, hukuka aykırılığını, tutarsızlığını, mantıksız-

lığını sergileyerek iddianemeyi paçavraya çevirebilir), hem de, idam talebi tutmayacağına göre, cezalar ağırlaştırılabileceği kadar ağırlaştırılacak (Bir suç savaş halinde işlendiğinde cezası artar).

"Mahkemelere müdahale etmiyoruz. Olağanüstü mahkemeler kurdurmadık," demecileri vererek "hukuka ne kadar saygılı" olduklarını isbata çalışan cunta, zaten hiç bir zaman bağımsız olmamış olan, yeni hakimler ve savcılar kanunuyla "yargı bağımsızlığı" nın ve "yargıç teminatı" nın son kırıntısını bile yitirmiş bulunan sıkıyönetim mahkemeleri yolu ile, Türkiye'nin de imzalamış bulunduğu Avrupa İnsan Hakları sözleşmesinin içerdiği "Kimse yapıldığı zaman suç sayılmayan eyleminden dolayı sonradan cezalandırılmaz" hukuk kuralını pervasızca çiğnemektedir.

Ama aslında mesele, ahk hukuk meselesi değildir zaten. Kurtla kuzu hikâyesidir. Kurt nasılsa eline geçirdiği kuzuyu kararlıdır, yiyecektir. Yediği, ergeç yanına kâr kalmayacaktır, o başka.

Sınıf düşmanı, fırsatı ele geçirince, işçi sınıfından hıncını almak, aklınca onu dize getirmek için nasıl da vuruyor, hiç bir kural, ölçü, sınır tanımaksızın. Ama son vuran o olacak değildir.

KINA.....

k hukuka aykırı bir değişikliğin Anayasa veya bir kısmına yapılması bir tutulmuş sadece Meclisleri yok etmeye, yahut fi ortadan kaldırmaya veya hatta diğer almakla beraber Başbakanın yetkilerini almaya yönelmiş bir değişiklik ile Anayasa ortadan kaldırmaya matuf bir eylem arayışını bakımından bir fark mevcut değildir. Aynı zamanda bir fikir suçu olmaları da birer suç gösteren bir suçtur . . . "

ukarıdaki satırları okurken tanıdık bir anı bir an siz de dalmadınız mı ? . . . yavaş yavaş gün yaşadığımız ' müşahhas bir benliğimize hücum etti değil mi ? . . . filân değil ikisi birden bir kalemde ortamı ? Başbakan ne kelime, tüm erk ve iktidarı sultasına terkedilmedi mi ? Adına imza dedikleri 5 imzalı varakparelerle bütün maddeleri açıklanmış ve "ilga" edilmedi mi ? Gözübüyük'ün DİSK yöneticilerine değil, bir eldiven giymiş gibi, tam tamına cunta ve yarıdakı asıl.

en bu yana 146. maddenin bütün unsurlarına getirilmiştir ve getirilmeye devam

adam asılacaksa şayet, önce ipin onları çözmesi gerekir. Yok, "ben kuvvetliyim, de facto - iktidarım" deniyorsa, eğer, dil, tagyir, ilga ede ede paçavrasını çıkarırsanız, herşeyden önce gülünç okunamazsınız, herşeyden önce gülünç marka'lı Konsey üyesi bu çelişkiye işaret p kalınmıştır.

önce ipi kendi boynunuza. . . .

13 Şubat 1982

13 Şubat Türkiye İşçi Sınıfı tarihinde önemli bir gündür. TİP ve DİSK'in kuruluş günleridir bu gün. İki örgütün de aynı günde kurulmuş olması bir raslantı değildir.

1961'de TİP'nin kurulması ve gelişmesi ile sosyalizm aydınlar arasındaki bir uğraş olmaktan çıktı, işçi sınıfının, geniş yığınların malı oldu.

Sosyalist fikirlerin ve kavramların işçi sınıfına mal olması, fikir halinden çıkıp elle tutulur, gözle görülür, maddi bir güç haline dönüşmesi ise DİSK'in kurulmasını sağladı. TİP'nin kurucularından büyük bir kısmı, DİSK'in kurulmasında görev aldılar.

DİSK, Amerikancı, sarı sendikacılığı karşı sınıf ve kitle sendikacılığı ilkelerini savundu. Kısa zamanda büyük gelişme gösterdi. Burjuvazinin korkulu rüyası haline geldi.

12 Eylül Faşist darbesi, diğer demokratik örgütlerle birlikte bu iki örgütü de kapattı. Yöneticileri hakkında tutuklama kararı çıkartıldı.

Bugün de sınıf ve kitle sendikacılığı yaptıkları, işçi sınıfının haklarını savundukları için DİSK yöneticilerinin 52'si haklarında idam istenerek yargılanıyor. 2000 Disk'li de yargılanmak üzere sıra bekliyor.

TİP'nin Genel Başkanı Behice Boran ise darbenin hemen ertesinde 8 yıla mahkum edildi, Cunta'nın 'teslim ol' çağrısına uymadığı için 'yurttaşlıktan çıkarıldı'. O yine partisinin ve işçi sınıfının başında yıllardır sürdürdüğü mücadeleye her zamanki gibi tüm gücü ile devam ediyor.

TİP'nin merkez yöneticilerinden cunta'nın ele geçirebildikleri 1 buçuk yıldır sorgusuz sualsiz yatıyor. TİP'nin il ve ilçe yöneticilerinden yüzlercesi 1 yılı aşkın bir zamandır hapis hanelerde tutuluyorlar, işkence ediliyorlar. Son günlerde Cunta TİP üyelerine karşı amansız bir saldırıya geçti. İşkencenin her türüsü uygulanıyor. Bütün bunlara rağmen Türkiye İşçi Partili'lerpartilerine bağlılıklarının, sosyalizme ve proleterya enternasyonalizmine olan bağlılıklarının şanlı örneklerini veriyorlar.

Bu şartlar altında, DİSK'le dayanışmayı yükseltmek, TİP'yle dayanışmayı yükseltmek, Cunta'nın zulmü altında ezilen tüm demokratlarla dayanışmayı yükseltmek büyük önem taşıyor.

Demokrasi İçin Birlik, 13 Şubat TİP'in kuruluşunun 21. ve DİSK'in kuruluşunun yıldönümleri nedeniyle diğer demokratik örgütlere çağrıda bulundu. Tüm demokrasi güçleriyle Dayanışma

toplantısı düzenlenmesini önerdi. Her türlü esnekliği gösterdi, demokratik ve politik düzeylerde girişimlerde bulundu. İlerici güçlerin içinde bulunduğu olumsuz durum tek ve büyük bir toplantının yapılmasını engelledi.

13 Şubat Federal Almanya'nın bazı kentlerinde bir kısım demokratik örgütler tarafından, o demokratik örgütlerin politik eğilimindeki 6 sendikacının çağrısıyla DİSK'le dayanışma geceleri olarak kutlanıyor.

Gelsenkirchen'de ise Demokrasi İçin Birlik'in çağrısı ile TİP'nin 21. ve DİSK'in 15. kuruluş yıldönümleri nedeniyle "Türkiye Demokrasi Güçleriyle Dayanışma Gecesi" olarak kutlanıyor. Bu toplantı Kürt Halk Evleri tarafından tüm olanaklarıyla aktif olarak destekleniyor.

Demokratik örgütler ortak bir kutlama konusunda anlaşamadıkları sırada, Yaşar Arıkan, Murat Tokmak, Turan Ata, Selâhattin Uyar, Bahtiyar Erkul ve Aydın Yeşilyurt bazı örgütlere DİSK'in kuruluşunun 15. yıl dönümü dolayısıyla bir çağrı göndererek toplantıya çağırıldılar. DİB - FAK bu toplantıya katıldı.

4 Şubat 1982 günü yapılan toplantıda DİB - FAK sözcüsünün yaptığı konuşmayı olaya açıklık getireceğini düşürek tam metin olarak yayımlıyoruz.

DEMOKRASİ İÇİN BİRLİK SÖZCÜSÜNÜN KONUŞMASI :

Değerli Dostlar,

Demokrasi İçin Birlik Türkiye işçi sınıfının birliğine, demokratik güçlerin birliğine büyük önem vermektedir. Ülkemizde askeri faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü, onbinlerce demokratın zindanlara tıkıldığı, 52 sendika önderinin idam talebiyle yargılandığı daha iki bin sendikacının yargılanmak için sırada beklediği bir ortamda işçi sınıfının her düzeyde birliği büyük önem taşımaktadır. İşçi sınıfının birliği olgusu aynı zamanda da ilerici demokratik güçlerin birliğinin de belkemiğidir. Bugün Türkiye işçi sınıfının sendikal hareketi ve politik hareketleri faşist diktatörlüğün tam boy saldırısı ile karşı karşıyadır. Bu durumda en temel görev işçi sınıfı hareketinin politik birliğe giden sürecini hızlandırmak, ilerici sendikal hareketin birliğini sağlamak, bunu korumak saflarında çıkabilecek en ufak çatlaklıklara karşı hassas olmaktır.

12 Eylül Askeri darbesinden bu yana yurt dışında bulunan DİSK'li sendikacıların arasına DİSK'le dayanışma için oluşturulacak bir komitenin çalışmaları çeşitli ülkelerde yapılmıştır. Bu konuda yoğun çalışmalar ilk önce Brüksel'de başlamış, ama daha başlangıçta politik düzeyde olan sorunların ve tartışmaların sendikal düzeyde çözülmeye çalışılması, sendikal birlik düzeyinin dışına çıkılması, yurtdışında bulunan diğer sendikacıları kapsamak sendikal birliği sağlamak anlayışıyla değil onları politik olarak sıkıştırma anlayışıyla yürü-

Yapılan toplantıda Eylem birliği Platformunun kurulmasında ve gelişmesine önemli katkılarda bulunmuş olan Kürt Halk evlerinin niçin çağrılmadığı sorulduğunda sendikacıların sözcüsü olan arkadaş "... bu aşamada ancak Türkiyede belli bir tabanı olan örgütlerin çağırıldığını, ... ileriki aşamalarda diğer örgütlerle birlikte bu örgütün de çağrılacağını belirtmiştir. Oysa sendikacılar tarafından önerilen kutlama programları Almanya'da yapılması söz konusudur. DİSK'in onur üyesi olan ve uluslararası normlarda bir sendika hüviyetinde bulunan TÖB-DER'in ve yöneticilerinin ise çağırıcı sendikacılar arasında bulunmadığı, ancak demokratik örgütler düzeyinde toplantıya çağırıldığı görülmüştür.

Çağırılı örgütlerden Devrimci işçi, Halkçı Devrimci Federasyon ve TÖB-DER'in katılmadıkları, toplantıda Komkar'ın ve Koçkar'ın ilksel olarak tüm sendikacıları kapsamayan bu tür bir girişimi desteklemedikleri açıklandı. Komkar'ın yarıda terk ettiği bu toplantıda 13 Şubat kutlamaları ile ilgili çeşitli öneriler yapılmış bu arada DİB-FAK Avrupa ve Almanya'daki bütün sendikacıları kapsamasına bile büyük çoğunluğu bünyesinde bir araya getirebilecek, bu amaca yönelik bir çalışma sürecine girebileceği ölçüde olumlu bir işlem görebilme olanağı bulunabilecek DİSK'li sendikacıların birliğini selamlayacağını söylemiş. DİSK ile dayanışmanın ancak bu perspektifte yürütül-

DEMOKRASİ İÇİN BİRLİK SÖZCÜSÜNÜN KONUŞMASI :

tülmesi bu girişimin başarıya ulaşmasını engellemiştir. Bu ise başlı başına ters, sendikal birliği parçalamaya yönelik bir anlayıştır. Diğer bir grup sendikacı ise bu ters anlayışlarla mücadele etme onların olumsuzluğunu sınırlandırma, yok etme tavrını alacakları yerde, bu ters anlayışa teslim olarak başka bir büro oluşturulmuş, yurtdışında bulunan sendika yöneticileri arasında ayırım derinleştirilmiştir.

Yaşadığımız bu dönemde yurtdı şındaki sendikacılar arasındaki birliğin ve bu sendikacıların yurt içinde yargılanan sendikacılarla dayanışma, uyum içinde bulunmalarının yaşamsal önemi vardır. Bu durum gerçekleşmezse işçi sınıfımız burjuvazinin ideolojik ve politik saldırılarına açık hale gelecek, bu da işçi sınıfı içinde derin yaralar açılmasına olanak sağlayacaktır.

Arkadaşlar,

Federal Almanya'da, idamla yargılanan DİSK ile yöneticileri ile dayanışma demokratik örgütlerin en başta gelen görevlerinden biridir. Bu konu çeşitli tarihlerde Demokratik Eylem Birliği Platformunda görüşülmüş, demokratik örgütler tarafından DİSK ile dayanışma konusunda çeşitli öneriler getirilmiş ve bu öneriler tartışılmıştır. Gerçek gazetesiyile dayanışma komitesinin, F.Almanyada bulunan " 4 DİSK, 1 TÖB - DER yöneticisinden oluşacak bir Merkezi Koordinasyon Komitesi " kurulması, söz konusu Merkezi Koordinasyon Komitesinin yapacağı çalışmalar için " Merkezi Koordinasyon Komitesine bağlı olarak kampanya için alt komiteler kurulabilir. Bu komitelerin oluşumunda siyasal bileşimlerde gözetilir " biçimdeki önerisi tartışılmış bu öneri FİDEF yetkilisi tarafından (öneri ellerine bir hafta önceki eylem birliği toplantısında ulaşmasına rağmen) konuyu daha etraflıca kurullarında görüşemediklerini ama kendisinin bir Disk Komitesi kurulması fikrine karşı olduğunu belirterek red edilmiştir. DİB - FAK ise Avrupa'daki bütün DİSK ve TÖB-DER yöneticilerini kapsayan bir komitenin kurulabileceğini ve kurulması gerektiğini, sendikal birliği esas alan ve yurt içinde yargılanan DİSK yöneticileri ile dayanışma ve uyum içinde bulunan böyle bir komitenin DİSK' le dayanışmayı geliştirme yönünde önemli görevler yapabileceği görüşünü ileri sürmüştür. Ancak, örgütümüz aynı zamanda siyasal örgütlenmelerin kurulacak " merkez koordinasyon " karşı çıkmış bu tür örgütlenmelerin fiili olarak siyasal ve demokratik örgütlenmelerin sendikal örgütlemeye bağlanmasından başka sonuç doğurmayacağını belirtmiş, geçmişte bunun acı deneylerinin ve sonuçlarının Türkiye'de yaşandığını bu durumun dayanışmayı sağlamak değil tam tersine sendikal hareketin birliğin parçalanması tehlikesini doğurduğuna dikkati çekmiştir. Kürt Halkevleri ve KKDK kendileri için yeni olan bu öneri konusunda görüş belirtmemişlerdir.

düğü ölçüde başarıya ulaşabileceğini bir kez daha belirtmiştir. Toplantıya katılan bütün örgütler genellikle bir mitingin kısa zamanda mümkün olmayacağı görüşüne varmışlar, tüm bu görüş ve önerilerin çağrıcı sendikacılar tarafından değerlendirileceği ve bu değerlendirme sonuçlarının yeni bir toplantıda açıklanıp tartışılacağı belirtilerek toplantı kapatılmıştır.

1 Şubat 1981 tarihinde elimize geçen yeni çağrıda ise, 13 Şubat' in bir kapalı salon toplantısı biçiminde kutlanacağı, 4 Şubat' ta basın toplantısı yapılacağı, yine en kısa zamanda DİSK ile dayanışma için görkemli bir miting düzenlenmesi amaçlandığı, Demokratik kitle örgütlerinde ise görüş alma ve önerileri değerlendirmek üzere bir toplantı yapılmasının kararlaştırıldığı bildirilmektedir.

Yine aynı çağrıda 13 Şubat'ın Frankfurt'ta yapılan bir toplantıda kutlanacağı söylenirken aynı tarihte FİDEF'e bağlı örgütler bir bildiri dağıtmaya başlamışlardı. Bu bildiri de sendikacıların

kararlaştırıldığı

bildirilmektedir.

Yine aynı çağrıda 13 Şubat'ın Frankfurt'ta yapılan bir toplantıda kutlanacağı söylenirken aynı tarihte FİDEF'e bağlı örgütler bir bildiri dağıtmaya başlamışlardı. Bu bildiri de sendikacıların ortak çağrı yaparak Frankfurt ve Essen'de bir toplantı düzenledikleri, bu toplantının FİDEF tarafından desteklendiği açıklanmakta ve bütün demokratların bu çağrıyı desteklemesi istenerek Essen'deki toplantının yeri ve saati bildirilmektedir.

Yine sendikacılar tarafından yapılan ilk çağrıda yalnızca DİSK' in 15. yıldönümünü kutlamak amacıyla bir araya geldikleri açıklandığı halde, sendikacıların yaptıkları ikinci çağrıda " Almanya'da oluşturulan Disk Komitesi " ibaresi kullanılarak yurddışında ve Almanya'da bulunan sendikacıların yalnızca bir kesimini kapsayan ve nesnel olarak DİSK'e bağlı sendikacıları arasındaki bölünmeyi derinleştiren sonuçları itibariyle sendikal birliğe zarar veren bir durum yaratılmıştır.

Bu durum en başta işçi sınıfının ilerici sendikal hareketini zarar verecek, Almanya'daki demokratik örgütler arasındaki ilişkiyi olumsuz yönde etkileyecektir.

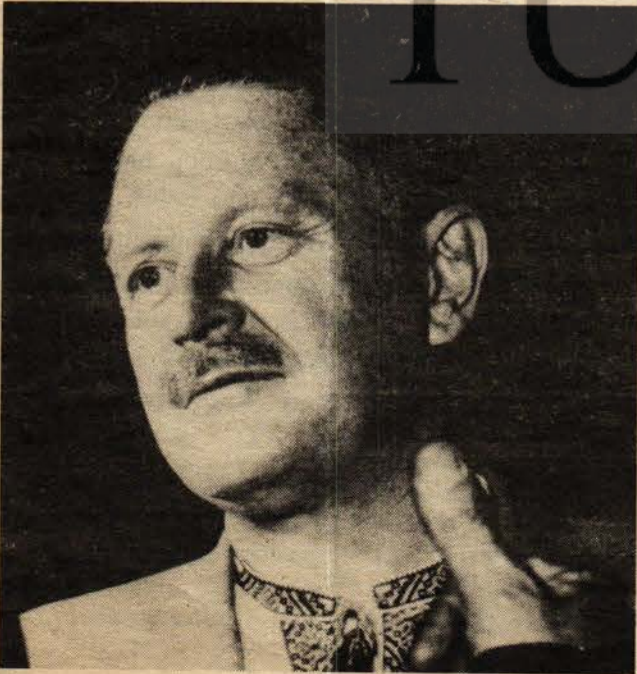
Dostlar,

Sendikal harekette en büyük hata tekrar edelim politik düzeydeki sorunları sendikal düzeyde çözme hastalığıdır. Bizim ülkenin pratiği uluslar arası işçi sınıfı hareketinin pratiği bize bu konuda sayısız dersler vermektedir.

Türkiye işçi sınıfına karşı, uluslar arası işçi sınıfına karşı sorumluluklar taşıyan ve taşıdığı bu sorumluluğun bilincinde olan bir örgüt olarak bu gidişe katkıda bulunmayacağımızı bildirir, saygılarımızı sunarız.

TÜRKİYE VE DÜNYA İŞÇİ SINIFI HAREKETİNİN BÜYÜK OZANI! POLİTİK MÜCADELEYİ, YAŞAMININ KOPARILMAZ PARÇASI SAYAN GERÇEK SANATÇI! ŞİRİNİ YAŞAMININ, YAŞAMINI İŞÇİ SINIFI HAREKETİNİN POTASINA ERİTEN, BÜTÜNLEŞTİREN BÜYÜK USTA! ACILARIN, HASRETLERİN, AYRILIKLARIN KUYUMCUSU. TEL KELEPÇELERİN, DEMİR PARMAKLIKLARIN, KİLİTLİ KAPILARIN HAPSEDİLEMEZ, ZAPTEDİLEMEZ, TESLİM ALINNAMAZ YİĞİT SAVAŞÇISI! DOĞUMUNUN 80. YILINDA SENİ, SAYGIYLA, SEVGİYLE ANIYORUZ. ONULMAZ YARAMIZI; ZAFERE OLAN İNANCI-MIZIN, YÜKSELEN ÖFKEMİZİN VE DALGA DALGA YAYILAN MÜCADELE BİLİNCİMİZİN ÇİFTE ÇELİK ÖRGÜSÜYLE SARIYORUZ. YÜREKLERİMİZİ, YÜREĞİNİN YANINA ATIYORUZ VE YAZIYORUZ HER GÜN YENİDEN, KIPKIZIL HAYKIRAN PUNTOLARLA:

"NAZIM HİKMET KAVGASINA DEVAM EDİYOR HALA!"

FAŞİZM ÜSTÜNE

Komünist ve işçi partilerinin teori ve ortak haberleşme organı olan " LA NOUVELLE REVUE INTERNATIONALE"de " yayınlanan aşağıdaki yazıyı, faşizm konusu ile ilgili tartışmalara ışık tutacağını düşünerek yayınlamaya karar verdik. Kaynağın güvenilirliğini göz önünde tutarak, bundan böyle aynı dergide, yine faşizm üstüne yazılmış olan diğer makaleleri de yayınlamaya devam edeceğiz.

Bir okuyucu mektubuna cevap olan, aşağıda okuyacağınız, yazı Şili'li gazeteci Fernando ROMERO tarafından yazılmış ve söz konusu dergilerin " 277. sayısında " yayınlanmıştır.

Aziz arkadaş Gotseluk,

Genel olarak gelişmekte olan ülkelerde, faşizmin değişik görünümlerine değinen sorular sormuşsunuz. Ben cevabımda yalnızca, faşist rejimin ortaya çıkıp etkisine aldığı, orta düzeyde kapitalist gelişmeye ulaşmış, bağımlılık zincirinden kurtulma çabasındaki, Şili gibi ülkelerdeki görüntüsünden söz edeceğim. Cevabımda sınırlarını bu denli daraltmamın gerekçesi, "gelişmekte olan ülke" kavramının gerçekte değişik tarihsel ve sosyal gelişme yolunun değişik aşamalarından geçmiş, yüzden fazla değişik ülkeyi içermekte olduğudur ve çıkaracağımız sonuçların hepsi için de geçerli olmadığıdır.

Genelde bilindiği ve deneylerimizle de saptandığı gibi, faşizm, yabancı ve yerli finans kapitalin özel bir devlet hakimiyet biçimidir. Buna bağlı olarak da sözünü ettiğimiz bu özel devlet şeklinin analizinin zorunluluğu ortaya çıkar. Bu terörist diktatörlüğün değişik yapılarının aldığı şekiller birbirinden yalnızca bağımlılık derecelerine göre değişirler.

Kanunca, faşizmin ortaya çıkıp güçlendiği Latin Amerika ülkeleri, ikinci dünya savaşından önceki ve sonraki dönemde faşizmin görüldüğü Doğu ve Güney Avrupa ülkelerini andırırlar. Buna göre, Bulgaristan, Maçaristan, Portekiz, Baltık devletleri, Yunanistan ve İtalya bu tür ülkelerdir. 1930'larda İtalya Togliatti'nin dediği gibi,

" önemli bir kapitalist gelişmeye ulaşmış, emperyalizmin kendine özgü çelişkilerini taşıyan, gelişmemiş yapıya sahip fakir bir ülke idi,,, "

Faşizmi en gerici türü olan Almanya örneğine indirgemeye kalkanlar yanılmaktadırlar.

Faşizmin özelliklerini genel olarak değil, somut olarak incelemek gerekir. Sovyet araştırmacı V.Chenis'in dediği gibi tayin edici olan ;

" kapitalizmin hakim üretim tarzına dönüşmesi, (orta derecede gelişmiş Avrupa ülkelerinde ve daha eski bir kapitalizmin bulunduğu Latin Amerika ülkelerinde -

Arjantin, Uruguay ve Şili- veya daha yeni bir kapitalizmin hakim olduğu Meksika, Brezilya, Venezuela gibi ülkelerde bu süreç değişik zamanlarda gerçekleşmiş dahi olsa) toplumsal yaşamın tüm alanına belirleyici olan damgasını basmıştır...."

Öte yandan Demokratik Almanya'lı araştırmacı ' Eberhart Hackethal'in de dediği gibi, faşizm,

"... Uluslararası tekellere direkt olarak bağlı, yöresel bir büyük burjuvanın olduğu ve güçlü halk hareketinin bulunduğu ... "

Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde kendini göstermektedir.

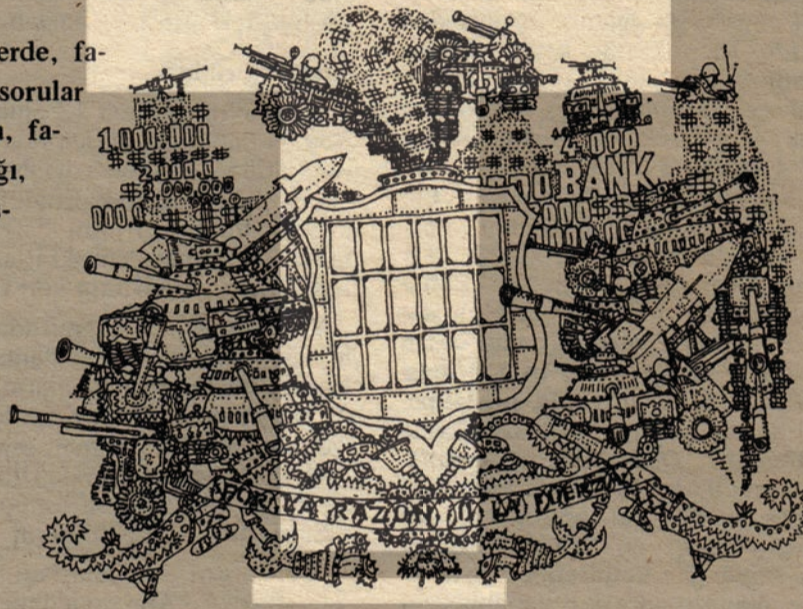
Uruguay Komünist Partisi birinci sekreteri Rodney Arismendi, son dönemde yerleşmiş olan faşist rejimler için ;

".... Karşı devrimci hükümet darbelerinin eserleriydiler... daha baştan demokratik olan ve çevredeki önemli anti - emperyalist prosesleri durdurmak için gerçekleştirildiler... amaç, işçi ve anti - emperyalist güçlerin ileri demokrasiye yönelik müstakbel zaferinin başarıya ulaşmasını önleme idi...."

Faşist rejimlerin kurulmasının ana nedeni ; zayıflayan yerel büyük sermayenin ve emperyalizmin çıkarlarının aksine halk ve işçi sınıfı hareketinin güçlenmesini ve onun başarıya ulaşmasını önlemek için, karşı devrimden başka yolun kalmamasıdır. Bu rejimlerin, karşı devrimin ve emperyalizmin tüm gücünü yitirmediği, kendini koruma bir yana, istediği hükümet şeklini kabul ettirebildiği, işçi sınıfının ise henüz yeterince örgütlenip, karşı devrimi önleyebilecek gücü kazanmadığı dönemlerde yerleştiklerini görüyoruz. Georgi Dimitrov faşizmin gelişmesi ile ilgili olarak şunları söylüyor.

".... Bir yandan proletaryanın güçsüzlüğünü gösterirken öte yandan işçi sınıfının birliğinin gerçekleşmesinden, devrimden korkan burjuvazi artık eski düzenini ve diktatörlüğünü burjuva demokrasisi ve parlamenterizm yöntemleri ile"

REPUBLICA DE CHILE .

Buna bağı olarak, faşizm, sınıf mücadelesinde bir hızlanışın devrimci ve karşı devrimci güçlerin çatışmasında bir hızlanışın, geniş halk tabakalarının bilinç ve hareketliliğinin yükseldiği, iç ve dış gericiliğin, karşı saldırıya geçtiği dönemlerde ortaya çıkmaktadır.

Şili'deki faşist darbe, emperyalizmin, finans oligarşinin ve büyük toprak sahiplerinin konumlarını temelinden sarsan, ve giderek derinleşen devrimci değişimleri durdurmak için gerçekleştirilmiştir. Doğal olarak bu kuşullarda, gerici güçler, 'Halk Birliği Hükümeti'ni devirmekle yetinemezlerdi. Onlar için gerekli olan, bütün değişiklikler sürecini ortadan kaldırmak ve yeni bir egemenlik mekanizması dayatmaktı. Oysa ki, bir terör rejimi kurmadan, yığınların kazandığı bu hakları geri almak olanaksızdı. Öte yandan, iktidarın ana koşullarından biri olarak şiddete başvurmadan, ülkede yürürlükte olan, halkın büyük bir kesiminin faydalanmakta olduğu kazanımlarını ellerinden almak, istenilen ekonomik modeli kabul ettirmek olanaksızdı. Darbeden evvel halk geniş oranda devletin yönetimine katılıyordu. Şili Komünist Partisi Genel Sekreteri L. Korvalan :

" 'Pinochet ve Adamları' az veya çok demokratik yollardan, geleneksel yöntemler ile amaçlarına varamazlardı. Onlar için bir tek yol kalıyordu.: Halka karşı savaşı...."

diyordu.

O dönemde, faşist İtalya'daki durumun analizini yaparken Palmiro Togliatti, bu şekli ile bir terörcü diktatörlüğün başka bir ülkede de ortaya çıkıp çıkmayacağı sorusuna cevap veremeye çalışıp, şunu vurguluyordu:

" şu veya bu ülkenin kapitalist rejimini, üretim ilişkilerini ve hakim sınıfını dikkatlice incelemek gerekir...."

Bu tezden hareket ettiğimizde, emperyalizme bağımlı, ileri derecede tekelleşmenin olduğu, büyük toprak sahipliği müessesesinin devam ettiği, özel yapısına bağı olarak derin yapısal bunalımlar geçiren ülkelerde, Şili tipi faşizmin nasıl boy attığını rahatlıkla açıklamak mümkün olur.

"Halk Birliği Hükümeti" ülkeyi krizden çıkarmak için hatırı sayılır bir gayret sarfetti. Emperyalizm ve yerli finans oligarşisi de kendini kurtarmak için bu durumdan bir çıkış yolu arıyordu. Bağımlılığı kuvvetlendirerek ve arttırarak, büyük toprak sahiplerini güçlendirerek ve özellikle bağımlılık koşullarında tekelci-devlet kapitalizmini oluşturarak kuracağı iktidarla krizden kurtulmaya çalışıyordu. Böylece, güçlenmelerini temin edecek, herşeyi düzelterek zannettikleri yabancı yatırımlara dayanarak sermaye birikimini hızlandırmayı ve bölgedeki güçlü burjuvayı da çekerek durumlarını sağlama bağlamayı kuruyorlardı. Özet olarak denebilir ki, bölgedeki sermaye ve yabancı tekeli güçleri biraraya getirdiklerinde bu krizden kurtulacaklarını sanıyorlardı.

Öte yandan gelişmelere bakarak şunu görüyoruz, çok uluslu finans çevreleri, özellikle Amerikan kuruluşları Latin Amerika ve güney ülkeleri için genel bir hareket stratejisi saptadılar. Buna göre uluslararası kapitalizm iş bölüşmesinde yeni görev dağılımı yaptılar, iç pazar üzerinde kuracakları denetimin oluşması ve günümüzün kapitalizminin üç merkezini oluşturan ABD, Japonya ve Batı Avrupa'ı ilgilendiren malların üretimini ve bunların dış satımını kontrol etme işlemini güçlendirdiler.

Buna bağı olarak Şili'nin ekonomik yapısı değişti. Kendi kullanmadığı, ancak emperyalist merkezlerin gereksediği malları üreten, kendi tüketmediği, ancak emperyalistlerin satın alması için dayattıkları malları ithal eden bir ülke oldu. Bu koşullar altında, ülkenin genel ekonomisinin gelişmesi önlenirken, kendi öz olanakları ile uluslararası pazara girebilen, iç pazara istediği malı temin edebilen iş alanları gelişti. Bu sıraladığımız nedenler ülkenin üretim yapısında önemli yapısal gerilemeleri getirdi. Devlet tarafından teşvik edilen dışsattım genellikle önemli karlar elde edememekteydi. Ama bunun yanında, üretimi koruyucu ve dış alımı sınırlandırıcı duvarların ve engellerin kaldırılması dışardan alınan malların piyasayı doldurmasına yol açıyor, yerli üretimin düşmesine sebep oluyordu.

Latin Amerika kıtasının güneyindeki ülkelerde, faşist rejimlerin kurulması (kaçınılmaz olmasada) önüne geçilemez şeyler değildirler. Kıtanın söz konusu bu güney bölgesinde, oldukça gelişmiş bir kapitalist düzeyi olan, emperyalizm ile yeni tip ilişkilere girmiş güçlü bir tekeli burjuvazi vardır. Luis Corvalan şöyle yazıyor:

" son yıllarda, Latin Amerika ülkelerinde, onların emperyalizme olan bağımlılık türlerinin biçiminde niteliksel değişiklikler olmaktadır. Ülkemizin büyük burjuvazisi ile emperyalist güçler aralarında gelişkiye rağmen bir uzlaşmaya vardılar. Ve böylece, yerli burjuvazinin bir kesimi, emperyalist sömürü sisteminin bir parçası haline geldi, dolayısıyla Latin Amerika ülkelerinin pek çoğunda iç güçler ile birleşmiş olan emperyalizm, ülkenin iç fenomeni oldu. Burada, Latin Amerika'daki ortaya çıkışı ile faşizmin yeni bir sınıfsal temele oturduğunu görüyoruz: emperyalist tekeli kapital ile ülke içindeki bağlantılarının birleşmesi "

Belirtmek gerekir ki, faşizm yapısal olan bu krizin üstesinden gelemez. Şili'de bulanımı ağırlaştırmaktan başka bir şey yapamamıştır.

Şili Komünist Partisi Pinochet'in stratejisinden şöyle söz ediyor:

" işçi ve memurların satın alma güçlerini azaltmayı, artık değer yüzdesini çoğaltmayı, işçi sınıfının fakirleşmesini hızlandırmayı, halkın önemli bir kısmını açlığa mahkum etmeyi, üretici faaliyetleri olan yaygın bir kesimi felce uğratmayı, halkın orta kesimlerini iflasa itmeyi, ekonomik gücü merkezileştirmeyi ve sermayeyi yoğunlaştırmayı hedef alıyordu. Ne ki, umdukları sermaye birikimi olmadı, ülke talana uğradı. Ekonominin yeni dalları beklenen hiç bir gelişmeyi göstermediği gibi, ülkenin geleneksel üretim kollarında da üretim hacimlerinde gerileme görüldü. Sonuçta, ülke, öteki Latin Amerika ülkelerini gözlersek on yıl geri gitti"

Faşizm ile diğer tür gericilik arasındaki temel farkı onlara destek olan toplumsal güçlerin yapısında aramak gerekir. Günümüzde, faşizm, emperyalist sermaye ile yöresel büyük burjuvazinin ittifakına dayanmaktadır. Bilinen geleneksel (eski tür denilebilecek) diktatörlükler üst tabaka burjuvazinin henüz finans kapital ile birleşmediği yerlerde görülmektedir. Buralarda, tekelleşme süreci yaygın değildir, faşist re-

jimin ayrıncı özelliği olan güce erişmemiştir. Asıl olan, nite-
liği tayin eden baskının şu veya bu düzeyde olması, asker-
lerin yönetime katılıp katılmamaları değil, emperyalizmin
sosyal etkinliğidir.

Kimi araştırmacıların yaptıkları gibi, şu veya bu Latin Ame-
rika ülkesindeki rejimleri " askeri - faşist " olarak nitelemek,
söz konusu rejimlerin sınıfsal temellerini bilmeme, gerici gücle-
rin ve emperyalizmin silahlı güçlere verdiği rolü görmeme, si-
lahlı kuvvetlerin temin ettiği dayanağı kavramama anlamına
gelir. Bu rejimlerin analizinden varılacak sonuç : Ordunun ta-
yin edici bir vasıf taşıdığına veya taşımadığına bakılmaksızın,
bunun dışında, yabancı sermayenin kendi elemanları ve yerli
ekonomik gruplar aracılığı ile ülkenin yönlendirilmesinde kul-
lanılan kontrol kollarını, özellikle ekonomisini kendi kontrolü
altında tutup tutmadığının gözlenmesi ile varılır.

Vurgulamak gerekir ki, durumun burada oynadığı temel rol
şöyle belirmektedir :

" sosyo-ekonomik özellikleri yönüyle
orta derecede gelişmiş olan ülkelerin mey-
dana getirdiği zincir (topluluk)de ölçü o-
larak üretici güçlerinin gelişmişliği alı-
nırsa, üçüncü dünyanın ana halkasını oluş-
turan ülkelerden değişik bir karakter gös-
terir "

Togliatti kendi tecrübelerinin ışığında İtalya'daki faşizm ile
ilgili olarak :

".... Politik bir hareket yalnız oluştuğu
yere, tabanını oluşturanların hangi sosyal
kategoriye ait olduklarına bakarak değil
aynı zamanda bu politik hareketin hedefle-
rinin, eylemlerinin tesbitiyle ve kimin
yönetiminde olduğunu inceleyerek saptar-
ılır.... "

Şili'de Halk Birliğine karşı güveni olmayan ve hatta faşist
cuntayı destekleyen katmanlar darbeden kısa bir süre sonra
gördüler ki, Pinochet'nin diktatörlüğü kesin olarak onların
çıkarlarını düşünmüyordu. Allende hükümetinin devrilme-
sinde oynadıkları rol dünyaca bilinen kamyon şoförlerinin
başlarına gelenler hiçte beklenen olaylar değildi. Cunta
döneminde pek çok kayıplara uğramışlardır. Askeri cunta'
nın iktidara gelişini kolaylaştıran, Allende hükümetine karşı
grev örgütleyicilerin başında gelen, kamyon sahipleri birli-
ğinin başkanı Leon Vilarin şöyle diyordu :

"İşsizlik, birliğimizin üyeleri arasında,
en az %30 dur. Aralarında binlercesi genel
olarak işsizdir. Sendikanın durumu feci-
dir. Rejimin niteliği ile ilgili olarak,
ne olduğunu sorsalar, silahlı kuvvetlerin
desteği ile bir grup sivilin gerçekleştirdiği idari ve ekonomik bir diktatörlük
koşullarında yaşadığımızı söylerim.... "

İktidara gelen faşizm, 3. Enternasyonalin 7. kongresinde den-
diği gibi :

" ... finans kapitalin en emperyalist, en
şoven, en gerici unsurlarının açık, terö-
rist diktatörlüğüdür.... "

Bu tanım geçerliliğini her zaman muhafaza etmektedir. Son
dönem, Latin Amerika'da kendini gösteren faşist rejimlerin
nitelikleri de bunu göstermektedir. Bunun içindir ki 3. Enternasyonalin 7. kongresinde kabul edilen belgeler, devrimci mü-
cadelede kıymetli bir yardımcı olmuşlardır ve olacaklardır.
Bu belgeler bizim hergün karşılaştığımız olayları da daha iyi
kavramamıza yardım etmektedirler.

Söylemeye gerek yok ki, bu tanımları, faşist rejimlerin
kurulduğu ülkelerin özelliklerini göz önünde tutarak ve o gün-
den buyana geçen zaman içindeki değişiklikleri hesaba kata-

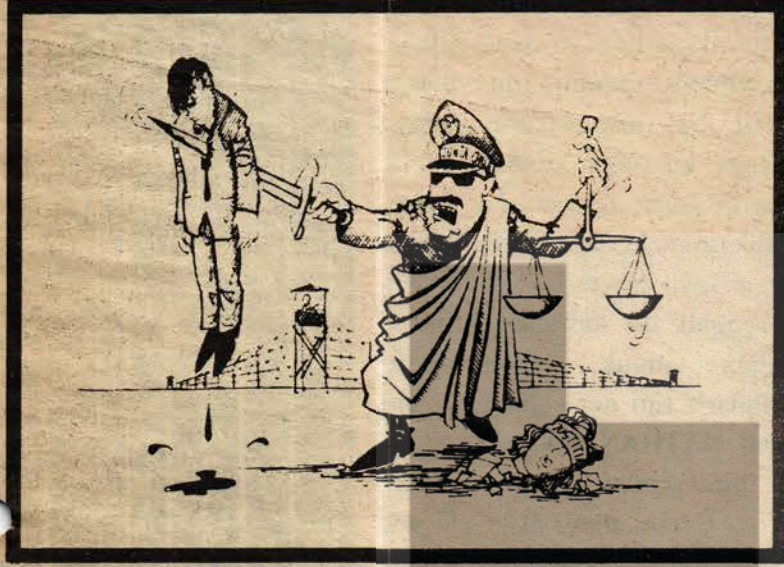
rak kullanmak gerekir. Latin Amerika'da, faşist rejimler dünya
üstünde daha değişik bir güçler ilişkisi olduğu dönemde ortaya
çıktı. Bu güçler dengesi, herşeyden evvel Sovyetler Birliği ve
tüm olarak sosyalist ülkeler topluluğunun etkisi ve işçi sınıfı
hareketlerinin güçlenmesi ile sömürge ülkelerde sosyalizme
yönlenmelerin doğuşu ile oluşmuştur.

Bu sıraladıklarımızdan kalkarak, Latin Amerika faşizminin,
kendisi için elverişli olmayan uluslar arası bir durumla karşı-
karşıya olduğunu söyleyebiliriz. Bu durumda faşizm için
uygun olmayan ortamın, faşist diktatörlüklerin mahkum edil-
mesinin genelleşmesinde, pek çok olayda olduğu gibi soyut-
lanması ile oluştuğunu görüyoruz. Bunun en göze batan örne-
ğini Pinochet diktatörlüğüne karşı takınılan tavırda görüyoruz.

3. Enternasyo-
nalin 7. Kongre-
sinden bu yana
38 yıldan fazla
geçti. Bu süre
içinde, emperya-
lizm genelinde
aynı kalmakla
birlikte, benim
de işaret ettiğim
gibi

Latin Amerika'nın politikasına da yansıyan bazı değişikliklere uğradı. Özellikle bu politikasıdır ki kıtadaki faşist diktatörlüklere özel çizgilerini veren bağımlılık karakterini getirdi. Bunun için bana "bağımlı faşizm" kavramı en doğrusu olarak geliyor, zira burada emperyalizmin hakimiyetinin elle tutulur bir şekli söz konusudur. Yoksa bazılarının dediği gibi dışarıdan kabul ettirilmiş bir diktatörlük değil. Bu sebebledir ki, sizin de dikkat etmiş olabileceğiniz gibi, yalnızca faşizmden söz etmeyi tercih ettim, "neo - faşizm'den" değil

Bilindiği gibi emperyalizm faşist rejimlerin ortaya çıkmasında doğrudan rol oynar. Örnek olarak Şili'yi gösterebiliriz. Bilinenler emperyalizmin hükümet darbesindeki katkısını bütün dünyanın tartışmasız kabul edeceği şekilde teyit ediyor. Aynı şeyleri öteki latin amerika ülkeleri için de söyleyebiliriz. Bütün bunlarla birlikte faşizmi yalnızca bir "dış akım" olgusu olarak görmek, onun dış emperyalist hakimiyetin somut şeklinin şu veya bu ülkedeki iç güçlerin genişlemesi ve bifiil katkısı ile iktidara katılmasının gözden kaçırılması anlamına gelir. Bu koşulda, örneğin, Şili'de yerli finans oligarşisinin oynadığı rolü görmek zorlaşır. Yerli büyük burjuva, bir yandan tartışmasız büyük bir güce sahip emperyalist kapitalin emirlerine uyarken, bir

yandan da, kendi öz sınıf çıkarlarını göz önünde bulundurarak hareket ediyordu. İşte özellikle bunun içindir ki, ülkeye yerleşmiş olan emperyalist monopoller, ülkenin devlet aygıtı ve finans oligarşisi ile bütünleşerek yeni bir tür iktidar yapısı oluşturmuşlardır. Buna bağlı olarak, faşizmin kökünü sökecek olan mücadele, anti - emperyalist ve anti - oligarşik bir içerik kazanmıştır.

Bilindiği gibi faşist rejimlerin gücü emperyalistlerin ve ordunun onlara sağladığı dayanaktan, en güçlü ve hakim ekonomik grupların kazandığı etkinlik ve otoriteden gelir. Buna paralel olarak, yapısal olan bu kriz arttıkça ve iktidardaki azınlıkların zayıflıkları biriktikçe, çoğunlukta bulunanların kazanımları gittikçe büyüyen monopolist grupların eline geçtikçe, burjuvazinin de bir kısmının yer aldığı halkın arasındaki çelişki keskinleştikçe, ortaya çıkar. Ülkemizin deneyimi, Dimitrofun çıkardığı şu sonucu doğrulamaktadır :

"....Burjuvazinin içindeki ayrılıkları ve çelişkileri aşmaya kalkan faşizm, ordaki çelişkileri daha da artırır...."

Yukarıda sıraladığımız ilişkiler, faşizme karşı yürütülecek olan mücadele boyunca, işçi sınıfından başlayıp , zorla kabul ettirilmiş model gereği, çıkarları zarara uğramış ve köşeye sıkışmış burjuva gruplarını da içine alan geniş halk tabakasını kapsayan bir ittifakın oluşturulmasının objektif koşullarını yaratıyor

Bizim ittifaklar politikamız, 3. Enternasyonalin 7. kongresinde formüle edilen temel ve faşist diktatörlüklere karşı sürdürülecek eylem birliği yolunda büyük önem taşıyan prensiplerden kaynaklanıyor. Dimitrov'un dediği gibi bu birlik ancak :

"....Eylem birliği tüm işçiler tarafından asıl olan bir tek koşul ile kabul edilebilir. Hepsi bilmelidirler ki; eylem birliği faşizme karşıdır...."

Ve biz de bu yönde çalışıyoruz.

Bir süre önce, altı dakika süre ile, bir nükleer savaş felaketi insanlığın başının üstünde salınıp gezdi.

Yerin 426 metre altındaki NORAD merkezindeki elektronik beyinlerden biri hata yaptı. Cheyenne Dağları bölgesindeki Rocky Mountains'daki merkezde atom savaşı alarmı verildi.

Oregon, Michigan, İngiliz Kolumbiya'sı ve Kanada'dan 6 dev bombardıman uçağı havalanıp karşı hucuma geçti

360 saniyelik süre içinde aşığıdaki 5 alarm eşığı aşılmış bulunuyordu :

- 1 / Yerlerinize
- 2 / Hucum için hazırlanın
- 3 / Tüm Komuta Katlarını uyarın
- 4 / Atom bombası taşıyan uçakları kaldırın
- 5 / Atom bombası başlıklı füzeleri ateşe hrzırlayın

Olayın duyulmasından sonra bir açıklama yapan Pentagon sözcüsü durumu :

" Manyetik bantlardaki bir arıza sonucu ekranlarda ' düşman saldırısı ' işareti belirmiş, buna bağılı olarak bir de sesli alarm sistemi devreye girmiştir " diye açıklamıştır.

Bir manyetik bant'ın sebep olduğu, savaş'a sebep olacak, yanlışlık en son anda önlenebilmişti.

En ünlüleri başta olmak üzere, tüm burjuva basını olaya gereken yeri vermedi. Federal Almanya'nın ünlü " Die Welt " dergisi 5. sayfasında olaya bir iki satır ile değindi.

Bu olay ilk değildi. Ancak bize atom savaşının başımızda nasıl Demoklesin kılıcı gibi sallanıp durduğunu acı acı hatırlatmıştı.

1960' larda atom başlığı ile donatılmış bir BOMARC füzesinin fırlatılması en son saniyede önlenebilmişti.

Alarm gerekçesi : Bir polis arabasının, tesadüfen, belli bir ses dalgası boyunda yanlış yayın yapması.

22 Kasım 1965' de BMEWS haber verme sistemi Sovyet füzelerinin ABD'lerine hücuma geçtiğini haber veriyordu.

SAC kumandanlığı atom bombası taşıyan uçaklarını alarma geçirerek havalandırdı.

Alarm Gerekçesi : Ayın (Gökteki Ayın) radarda doğurduğu bir yanlış yankılanma.

24 Kasım 1966' da ünlü WASHINGTON POST gazetesinin yazdığı gibi " insanlık 4 dakika süre ile kendini topyekün bir atom savaşının eşığında buldu "

SAC dev radarları Grönland adasındaki iki büyük radar istasyonunun düşman füzeleri tarafından tahrip edildiğini saptamıştı.... Alarm..... füzeler..... atom bombası taşıyan uçaklar..... Olayın yanlışlığı ancak kısa süre içinde kurulan radyo ilişkisi ile ortaya çıktı.

1976' da emekli amiral Miller' in Amerika Birleşik Devletleri Temsilciler Meclisi Araştırma Komisyonu önünde yaptığı açıklamaya göre : ' NORAD ' komutanı herhangi bir çatışmanın çıkması halinde atom silahlarının kullanılması yolunda tam yetki sahibidir. ABD Başkanından izin istemesine gerek yoktur.

Bir atom denizaltısının komutanı da aynı yetki ile donatılmıştır. Bu denizaltılardaki atom başlıklı füzelerin, karadaki kıt'alar arası füzelerden veya uçaklardaki atom bombalarında olduğu gibi yanlış kullanmayı önleyici bir blokaj veya emniyet sistemleri yoktur.

Bir yanlışlık, derin dalışta olan denizaltıyla radyo ilişkisi kurularak düzeltilemez. Alarma geçmiş ve denizin derinliklerinden hedefe yaklaşan bir deniz altı ile kolayca ilişkiye geçilemeyeceğı açıktır.

Bu durumun ne denli felakete yönelik olduğu, son yıllarda gizli bir araştırmanın ortaya koyduğu ve basında da yer aldığı üzere, amerikan bahriyelilerinin her üçünden birinin esrar veya benzerini kullandığı gerçeğini de düşündükçe insan soğuk soğuk terlemektedir.

Polaris tipi denizaltılardan biri olan NATHAN HALE'de görevli bir gemici şöyle diyor :

" - Bazan, denizaltıyı ele geçirdiğimizi düşünüyorduk. Buna muktedirdik..... " İnsanlığın kimler tarafından ve nasıl tehdit edildiğini düşünmek bile savaşın ve savaş endüstrisinin ve ölüm silahlarının tehlikesini anlamak ve karşı çıkmak için yeterlidir.